

'S-GRAVENHAGE

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

IN BEELD

RED. EN ADM.: DEN HAAG
STATIONSWEG 95 TEL. 17283
'2 LIJNEN) GIRONUMMER 43141

Mr. P. J. TROELSTRA †

Een der grootste politieke figuren, een parlementariër van grooten stijl, is Maandagavond verscheiden in onze stad, die hem dertig jaar lang tot woonplaats heeft gediend. Toen de sociaal-democratie hier te lande nog in haar eerste, weinig geordende stadium verkeerde, was Mr. P. J. Troelstra het, die het inzicht en de kracht bezat om haar in 1894 te condenseeren in de S.D.A.P., die sedert onder zijne tot 1925 onafgebroken leiding gegroeid is tot een omvang, als weinige politieke partijen ten onzent ooit bezeten hebben. Als volksleider meer dan als staatsman heeft hij zich in ons parlement een politicus en een redenaar getoond, wiens algemeene beschouwingen over de staatsbegroting als parlementaire gebeurtenissen golden. Heeft zijn gezag ook geleden door zijn politieken misgreep in 1918, zijne partijgenooten zijn hem blijven vereeren om zijn groote verdiensten voor hunne beweging. Bij zijn afscheid uit het openbare leven in 1925 is die vereering duidelijk gebleken, evenals thans bij zijn verscheiden. En zelfs zijn tegenstanders hebben in de laatste dagen niet nagelaten de nagedachtenis te huldigen van den grooten man, die zijn idealisme en zijne krachtige overtuiging op eerlijke en schoone wijze in krachtige daden heeft beleefd.

HAAGSCHE WIJKEN - III

Als je het héél ruim neemt, welnu: dan stond hier zeven jaren geleden nog niks anders dan hier en daar 'n... koe. En nu ligt er 'n „stad” van wellicht 10000 zielen, maar als men zou verbeteren: „pardon, 20 duizend,” geloof ik 't grif!

Spoorwijk! Inderdaad. Want als je er dwaalt door de typisch-moderne straten, knus gebouwd, in 'n stijltje, waaraan je spoedig went, dan botst het oog plots tegen 'n groenen dijk en wordt de stilte verstoord door 'n smak van 't een of ander signaal langs de spoorbaan. Of... kom je 'n andere straat uit, dan raast daar achter je iets voorbij met dreunend lawijt... 'n gele elektrische trein. Of — zonder dat ge er op verdacht zijt, golft 'n stoom- of rookwolk over u heen, van 'n stoomtrein, die vlakbij daar voorbij daverd. *Spoorwijk* ja, met recht!

Velen hebben ze nooit anders gezien dan van uit den trein, richting Rotterdam.

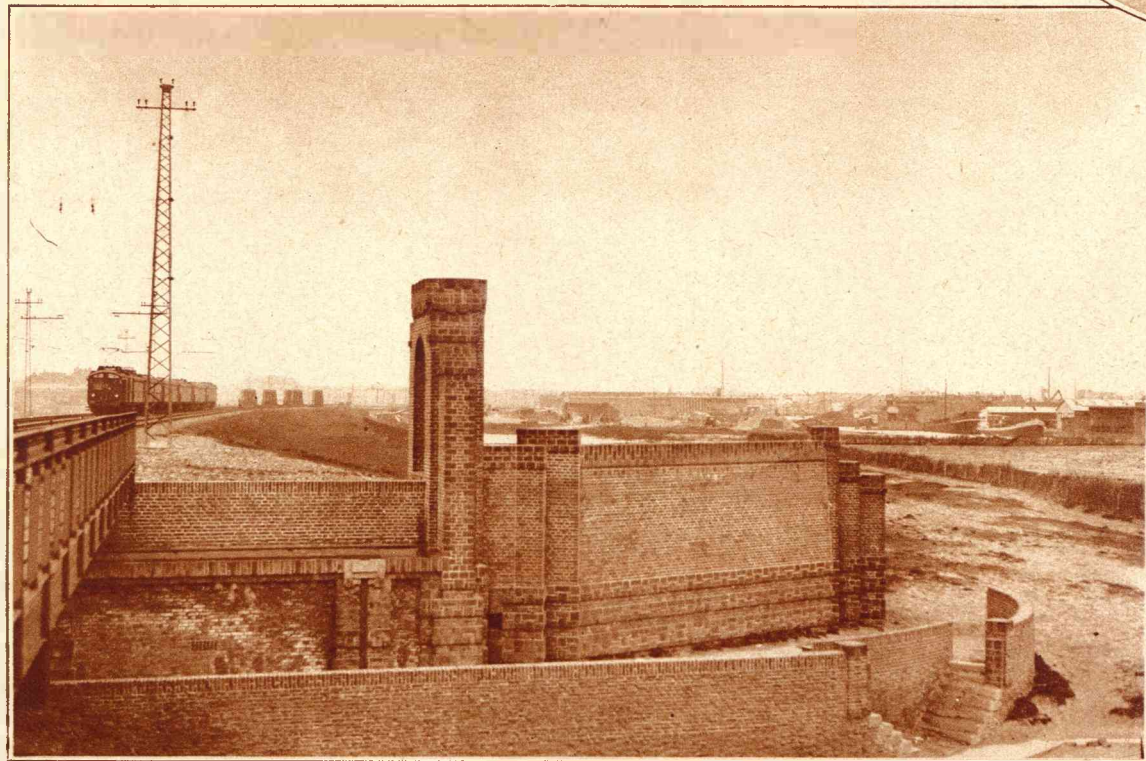
Gezien? Och neen, da's wat erg veel gezegd. Want die eene rij gevels, daar vlak langs de lijn, ver beneden je coupé, typeert zoo weinig deze eigenlijke, levendige en bedrijvige wijk.

't Is geen kwartier van millionnaires of rijke Indische suiker-, rubber- of koffie-planters. Geen wijk van villabouw en groot-schen tuin-aanleg. Hier woont een ferm deel werkers onzer stad, gemoedelijk, gezellig bijeen in één groot milieu; menschen van éénen stand in hoofdzaak.

En men woont er in goede, gezellige huisjes, gebouwd naar de laatste eischen. Huisjes met leuk-„aangekleede” vensterramen, waarachter cactus en sierplant te prijken staan in den „salon.” Huisjes met leuke, minimale tuintjes, waaruit een wilde wingerd omhoog kruipt tegen de geveltjes op, tot aan de daken, met aandoenlijke zorg geleid langs het getimmerte in hagelwitte verf. Huisjes, glanzend nog van „nieuwe” verf en in de warme kleuren van gloeiendbruinen baksteen, netjes in 't gelid langs keurige klinkerstraten. Met de pleintjes, waarop de beplantingen zich tooien

Gemoedelijkheid zoekt er door de straatjes, als men de wijfjes er habbelen ziet met 'n arm vol groenten en wat klein grut aan de rokken.

Op het viaduct, dat Spoorwijk met de stad verbindt. Fraaie overzichtsfoto op het Laakbedrijf langs de lijn met het architectonische metselwerk van het viaduct op den voorgrond.

gaan in den nieuwen voorjaarsdos: het gele lischje brutaal opklatert in den gouden dag; de bloesem suikerzoet geplekt zit aan nog kale takken.

Dat is Spoorwijk. Maar ook het geratel van de zuchtende lieren, die daar slieren hoog in de lucht, met hun vrachten over het Laakkanaal. Ook het gedender van de motoren en locomobielen; de zandtreinen en de zware schuiten; het gepuf van motorboot en stoompijpen; het geratel van Jacobsadders en 't neerdonderend geraas der vallende ankers; kortom het amechtig gezwoeg van noesten arbeid langs de Kade der Laak.

* * *

Weinig lijkt het hier op 't gewone „Haagsche” beeld.

Zilverig blekkert het water der breede Laak naar den horizon. Fel staat de dag er in te spiegelen. Zwaar sleurt de smoor der schoorsteenen langs het zwerk; de oneindigheid in, waarin als geweldige spinraggen de ijzerconstructies van lieren en kranen hangen tegen het hoge hemelgewelf.

Rusteloos dreunen de zwaarbevrachte vrachtauto's langs de kaai. Stoffen de robuste knollen met hun melancholieken blik uit goeiege oogen gestaag voor de sleeperswagens.

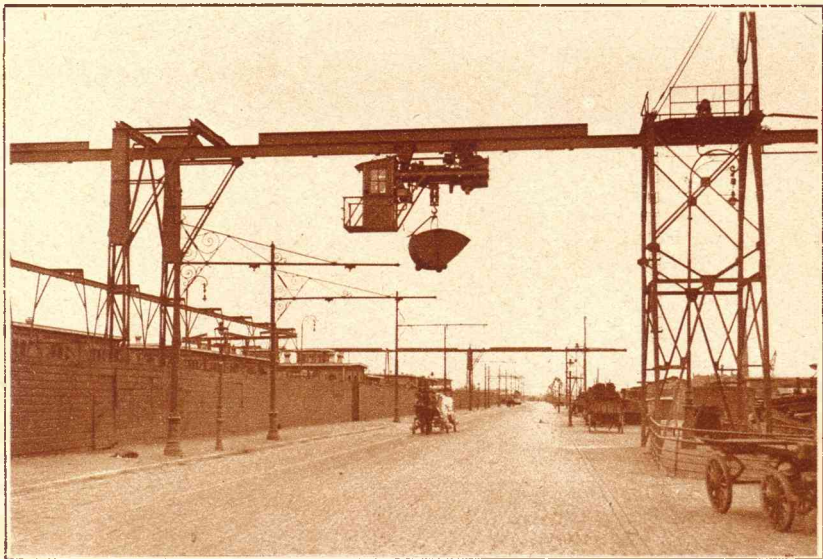
Silhouetteren machtige fabrieks- en veembebouwen, ver over het water, hoog boven het krioelend bedrijf en geploeter op de Laak. Hier daverd het lied van den arbeid.

Krijst en loeit 'n vervaarlijke jazz door de wijde ruimte over het klare watervlak.

En zooals de dorpen in Zuid-Limburg bestempeld worden door de nijverheid van de mijnen, waar treinen kolen, stapels stuthout, hoge schachttorens, torenhooge schoorsteenen voortdurend het landschap en de dorpen beheerschen en teekenen, zoo wordt onze Spoorwijk geteekend door het reuzenbedrijf in en langs de Laak en door het spoorwezen, dat telkens zich gelden laat.

Neen, *Haagsch* is het hier niet. Zelfs niet stadsch!

Eerder dorpsch doet de stemming hier aan. 'n Zekere zelfgenoegzame, landelijke gemoedelijkheid is er gekomen over den bewoner, die hier

Weinig lijkt het hier op het gewone „Haagsche” beeld. Hier daverd het lied van den arbeid; krijst en loeit 'n vervaarlijke jazz door de wijde ruimte, ver gedragen over het watervlak.

'n eigen wereldje bewoont. Gemoedelijkheid, die er zoekt door de straatjes, als men de wijfjes er babbelen ziet met 'n arm vol groenten en wat klein grut aan de rokken. Gemoedelijkheid, waarmee 'n juffrouw je belangstellend vraagt, of je 'm *erg* mooi vindt, als je met schik en wat vrijpostigheid bij d'r binnenkeek naar die fraaie cactus, die ze van zóó klein meneer" zelf heelemaal opweekte. „En gebloed heit ie ook!” Gemoedelijkheid, die er hangt in kleine kroegjes „met verlof voor alcohol-vrije dranken,” waar de waard in hemdsmouwen je kop koffie zoo huiselijk komt brengen zonder presentieblaadje. Maar wat veel beter is: met 'n gezellig praatje over van-alles „het” Spoor-wijk betreffende.

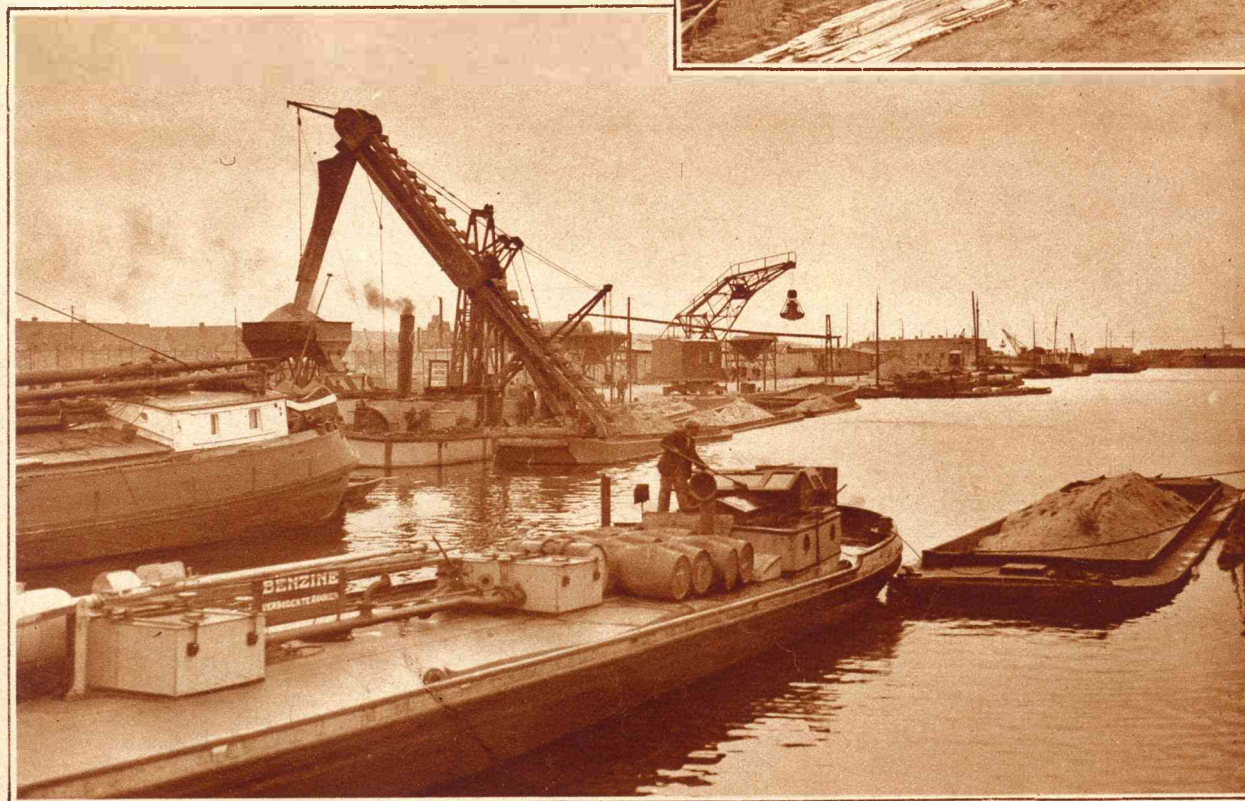
Beslist: 't is 'n andere wereld. Als Hagenaar ben je hier *uitstellig*! En zóó sta je op klinkers, zóó sta je tusschen de koeien. Ongemerkt eindigt de stad hier in volle landelijkheid, maar ziet ge, vijfhonderd meters verder al, de Rijswijksche straatjes liggen. 'n Verloren boerderijtje, verschuilend achter stokoud geboomte, is 't tusschen-

Heerlijke jeugd in Spoor-wijk. 't Is Paaschvacantie en met z'n vijven gingen ze 'n kannetje melk halen als gezworen kameraadjes.

Vogelvluchtfoto op den nieuwbouw der Gouverneur-laan met de fraaie, nieuwe spoorwijkkerk op den achtergrond. 'n Treffend juiste impressie van een stad-in-aanbouw.

LANGS HET LAAKKANAAL: Zilverig blekkert het water der breede Laak naar den Horizon. Zwaar sleurt de smoor der schoorsteenen langs het zwerk, waartegen geweldige „spinraggen” hangen van de sierlijke ijsconstructies van kranen en lieren.

station tusschen deze twee gebieden, die eenmaal wel eens aan elkaar zullen vergroeien...

De Gouverneur-laan, hoofdverkeersweg met echt stadschen bouw, loopend in 't verlengde van den grooten verkeersweg Den Haag-Rotterdam, streeft reeds met zevenmijlslaarzen dwars door Rijswijksch gebied.

Onhoudbaar breidt den Haag zich uit, stuk voor stuk de groene landerijen koopend en volbouwend met straten en pleinen. Als 'n geweldige reus ligt het neer in 't Westland, het lage land vlak langs de zee. Z'n kop heet Scheveningen; z'n zolen: Spoorwijk.

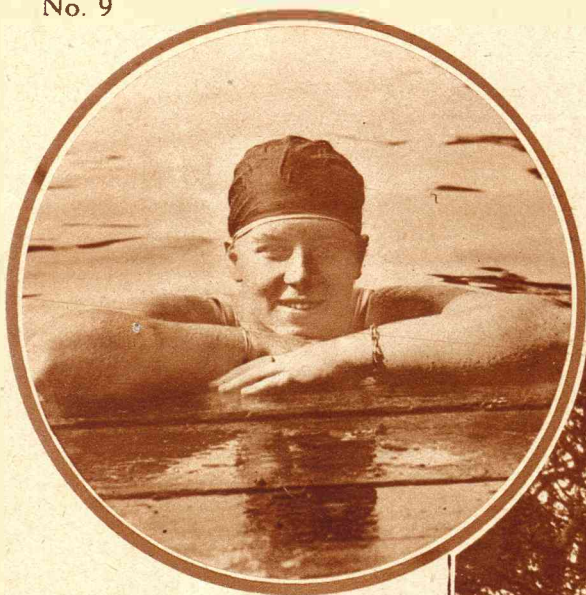
Spoorwijk, 18 April 1930.

A. A. L. GRAUMANS.

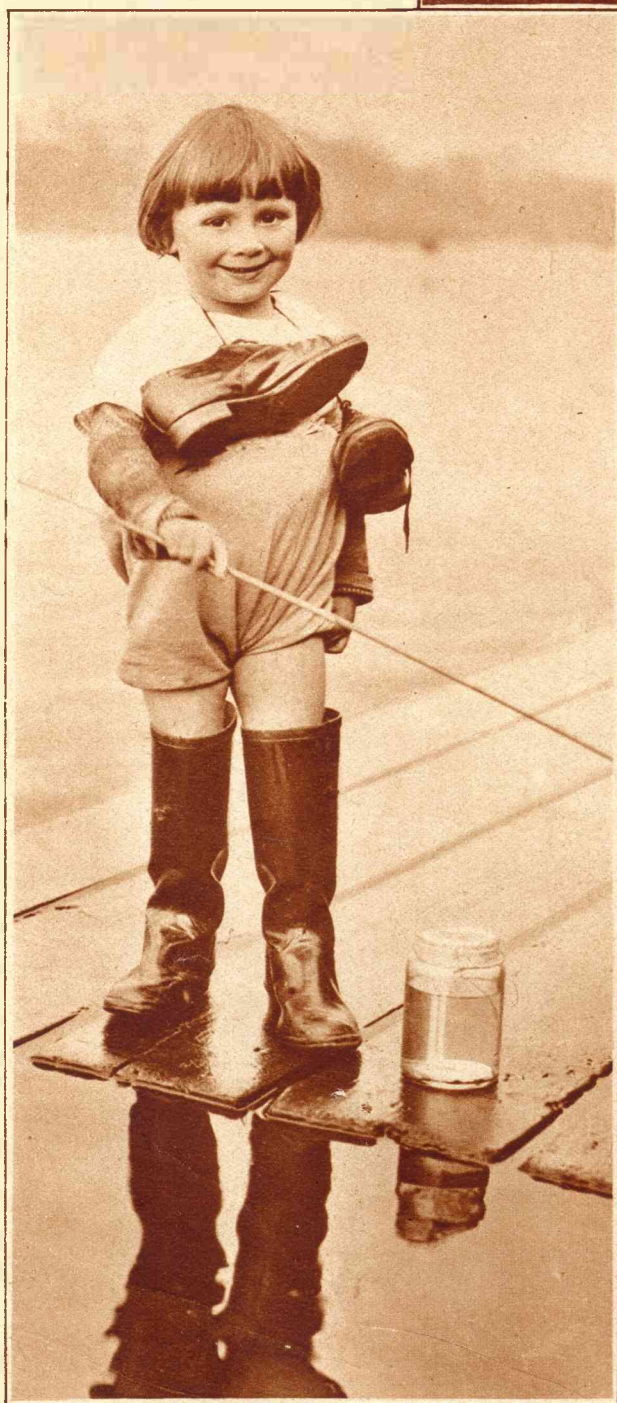
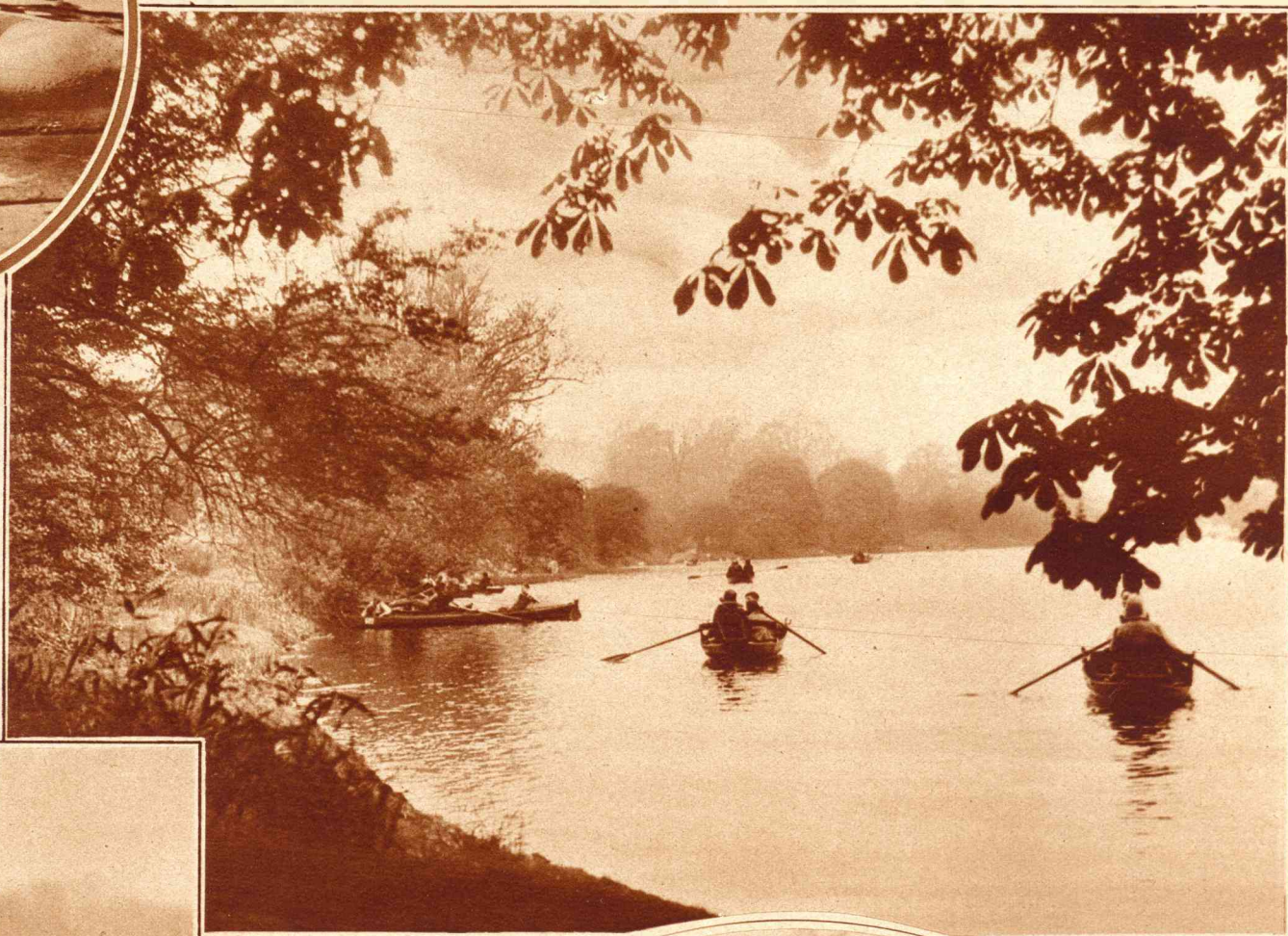
PRUIMEBLOESEM

HET LOKKENDE WATER

Onze kampioene Marie Braun in haar element.

Nauwelijks heeft nog het voorjaar zijn lichte doen voelen, of de talrijke liefhebbers van watersport, die Londen telt, komen zich al geregeld 's avonds verpoozen op de schilderachtige Serpentine. Nog is al het groen niet uitgelopen, maar in welk een pracht doemt het Hyde Park langs de boorden op.

En bijten dat ze deden!

De stuurliu blijven aan den wal bij dezen wedstrijd van modeljachten, zooals er door de Londensche schooljeugd jaarlijks enkele gehouden worden in Kensington Gardens.

Voorjaarspracht in den Haagse Dierentuin.

HAAGSCHE KRONIEK

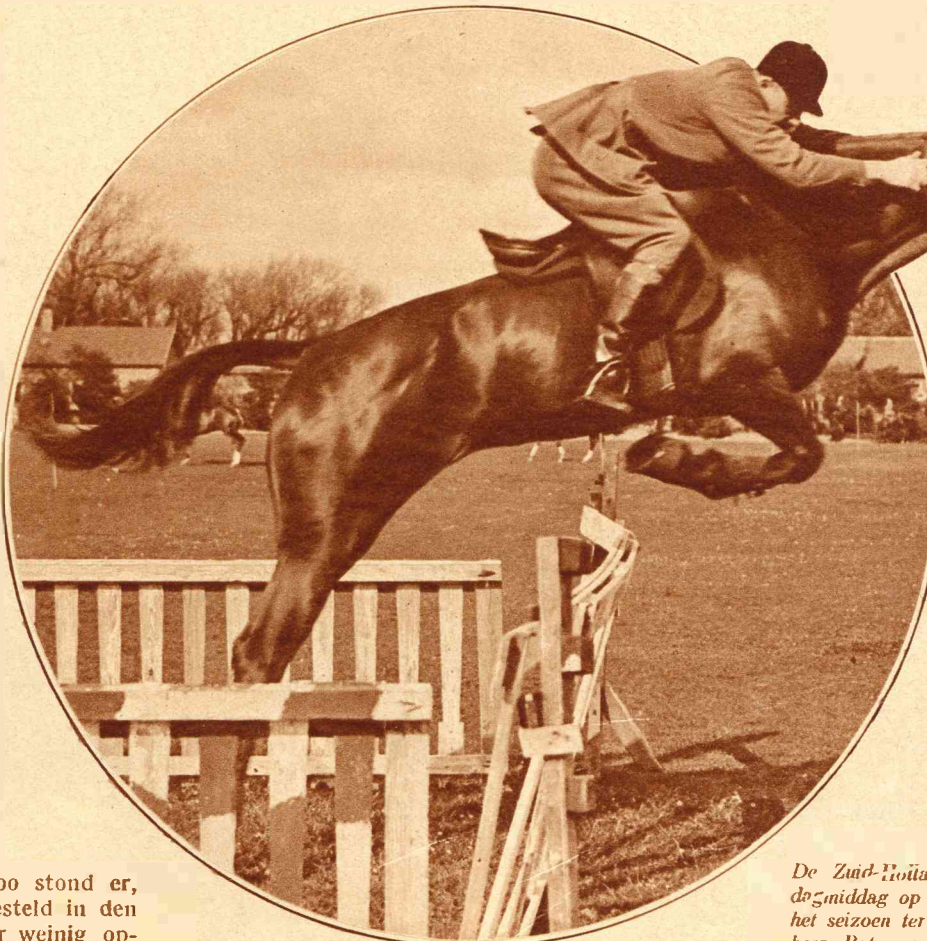
Als deze kroniek onder uw oogen komt, lezers, dan zal hopelijk het „feest” der Heeren IJsheiligen voorbij zijn. De schoone Bloemaand Mei werd wel abrupt onderbroken door deze periode van koude, welke ons allen noodzaakte, de schoonmaak ten spijt, de kachels weer aan te leggen, en met rooden neus en in elkaar gedoken schouders, met de rammelende kolenkitjes naar de schuurtjes te sloffen, en ons angstig af te vragen, of het laatste restje brandstof niet korter duren zou, dan deze tweede winter....

Open trams hebben al gereden; de eerste stroohoedjes waren al gesignaleerd; sommigen (niet die hoedjes en.. toch ook weer wèlles!) hadden al gezwommen, en plots zaten we weer te purollen aan gesprongen handen en lippen; te blauwbekken van kou. Maar nu Woensdagnacht de zomertijd officieel wordt ingesteld; nu de meesten Donderdagochtend met d'r hoofdkussen den wekker knock-out hebben geslagen... nu zul je eens wat beleven. Nu komt de zomer, en als ie niet komt, komt ie nooit.

Alsjeblief! Zonder koffiedraf en kaarten. Maar — over knock-out gesproken: weet gij, dat ge zooveel hebt gemist? 'k Heb 't zelf gelezen.

't Stond in de krant, zwart op wit. „Woensdagavond hebben de promotors Huizenaar en Timmer, zoo stond er, een eerste klas programma samengesteld in den Dierentuin, maar desondanks was er weinig op-

IJsheiligen en rammelende kolenkitjes — Zomertijd! — Knock-out — We hebben heel wat gemist! — De Engelsche Shaw tot mosterd geslagen — Scheveningen „open” — Geen buitenlandsch muzikant meer werkloos... — De Keizerstraat en smeed het ijzer als het heet is — Voorspellingen zonder koffiedraf.

komst.” En of dat jammer is. Niet voor de promotors, maar voor ons! „Want,” zoo luidt het verslag zeer dreigend: „als wij zoo weinig interesse toonen, zal men in 't vervolg met een goedkoop, dus minder interessant program op de proppen

komen.” Da's beroerd! En ik voor mij, ik vrees zelfs, dat, als wij heelemaal geen belangstelling toonen, men heelemaal niet meer met programma's komt. En da's beroerder! Want als we ons heelemaal niet interesseeren voor dergelijke programma's — er nimmer heengaan — dat is dan nog „daarantoe”. Maar dat er dan ook geen programma's zijn..... zie, da's wel zóó zuur —

En of we wat gemist hebben! Wat zegt u van 't nummer Kluizenaar-Destercke. Ze kwamen op, in den ring; kluizenaar keek Destercke eens aan, en gaf 'm meteen 'n opdoffer, dat ie de zaal des Dierentuins voor één potje mosterd versleet, en toen werd uitgeteld. Toen Destercke bij-

De Zuid-Hollandsche Jachtvereniging organiseerde Zaterdagmiddag op Duin en Dal het laatste springconcours van het seizoen ter aanmoediging van het concoursrijden. De heer Bots neemt hier met Atlantic een fraaie sprong.

kwam waren de lichten al uit en lagen de apen al lang op één oor. Reuzennummer. *Hebbiegemist!*

En het nummer tusschen „onzen” van Vliet en den Engelschman Shaw. Dát had je moeten zien. Als je tenminste van sport houdt. En wie houdt daar tegenwoordig niet van?

Als je dát gezien had, hoe die Shaw die kop- en maagstooten moest „incasseeren”, neen 't was 'n lust voor je oogen! Hij kokte d'r van, en daar was ie „effe” voor uit Engeland gekomen.... 'k Moet zeggen: 'k Ben wel 'ns lolliger op reis geweest!

Maar dat hebt u dan toch allemaal maar *gemist!* Alleen Shaw, die miste niks. Toen ie weer thuis kwam, in Engeland, liep z'n meisje hem glad voorbij. Ze kende d'r eigen Shawtje niet meer terug. Da's sport! Zalig!

Maar weer of *geen weer*, — als deze kroniek dan gedrukt op 't gangmatje ligt, is Scheveningen open. D.w.z. de restaurants en zoo, want wie gaat er nu naar Scheveningen voor de zee? Er zijn dan ook geweldige openings-voorbereidingen gemaakt. Ja, zelfs is géén buitenlandsch muzikant meer werkloos! Allemaal geëngageerd in Scheveningen. De Hollandsche loopen er met prentbriefkaarten.... Maar dat komt, omdat wij zoo geweldig cosmopolitisch zijn. Zóó zelfs, dat men moeite heeft, ons te herkennen als de jongens van Johannes de Witt. Vandaar, dat we wel eens met Chineezzen verward worden. Vooral nu de echte Chineezzen óók hun staart verloren hebben! Doch over Scheveningen praten zonder de Keizerstraat te noemen, dat is in deze dagen onbestaanbaar!

De Keizerstraat dan is geasphalteerd, en uitbundig was de vreugde hierover bij de Keizerstraatsche winkeliers.

Onze lieve Koningin-Moeder stelde de Keizerstraat niet achter haar eigen bureu, — de Denneweggers, en ook aan

De Keizerstraat bejubelt haar asphalteering! Woensdagmiddag van verleden week werd de winkelweek geopend, waarmee het heuglijke feit gevierd werd, en hopelijk een tijdperk ingeluid van nieuwe welvaart.

de Keizerstraat bracht Zij Haar hoog bezoek. Welk sympathiek gebaar dezer goede Vorstinne op hoogen prijs werd gesteld door de Keizerstraterianen.

Ook Burgemeester Patijn kwam 'ns „loeken”. En daar Z.E.A. nog al goed gemutst leek, toen hij de groote verbetering in zijn onvolprezen domein waarnam, dacht de voorzitter van de winkeliers als goed zakenman: je moet het ijzer smeden als 't gloeiend is, en hij vroeg in z'n welkomstrede als het weerlicht, om nog wat verbeteringen in de onmiddellijke omgeving.... De Burgemeester, die natuurlijk geen toezegging doen kon, beloofde echter diligent te zullen blijven, en daar ook de winkeliershand gauw gevuld is, daverde het applaus door de geasphalteerde Rue de l'Empereur. 't Was gezellig. 't Was echt feestelijk. En het moge voor den winkelstand in deze contreien excelsior gaan. Men heeft het daar niet zoo best gehad de laatste jaren!

De Gemeentelijke Tentoonstelling op het gebied onzer Stadsuitbreiding in de Javastraat moet u zelf gaan zien. Deze is te groot en te zéér interessant om hier terloops te behandelen.

Maar dat je 'r, als Hagenaar, trotsch vandaan komt, — dát voorspel ik u, en ik eindig nu maar, aangezien je niet kunt blijven voorspellen, en ik evenmin de Zaandamsche „Gravin Sylvia”, die dien schat „gezien” had, wil beconcurreren. Tot op heden heeft zij 'm nog alleen gezien, toen ze.... sliep. De schatgravers zagen niks! Jammer. Niet goed geslapen?

Den Haag, 12 Mei 1930.

A. A. L. GRAUMANS.

Met voortvarendheid wordt er aan de verbetering en verfraaiing van onzen Dierentuin gewerkt. En gelukkig ook met succes. Drie maanden heeft zoo de botanicus gearbeid om een stukje tropische natuur tot leven te wekken in de prachtige Victoria Regia-kas. Men krijgt uit deze foto een imposanten indruk van de pracht der exotische gewassen, die het bassin omgeven. En reeds beginnen zich in het midden daarvan de bladeren te ontwikkelen van de Victoria Regia en de Victoria Cruziana. Langzamerhand zullen zij het bassin vullen om ons straks enkele nachten haar geheimzinnigen bloei te schenken.

De Gebrandmerkte

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

Kathleen was een veel te sterk karakter om te betreuren, wat ze had gedaan; ze was zeker van zichzelf om erover te tobben, of ze misschien ook de grenzen der conventie had overschreden. En, wat het gewichtigst was van alles, ze kende zichzelf. Zij had Bob Terry lief; ze beseftte nu, dat ze hem had liefgehad, bijna van het oogenblik waarop hij Carmody's kantoor was binnengestapt, bleek, gebroken en verbitterd. Haar moederlijk instinct was opengebloeid op datzelfde moment, en zij was onophoudelijk over hem en zijn lot gaan denken, omdat ze elke smartelijke bijzonderheid kende van den strijd, dien hij te strijden had. Zijn situatie maakte diepen indruk op haar om de hopelooze onrechtvaardigheid ervan. Alle onbeschaamde nieuwsgierigheid, die de maatschappij tegenover den ex-gevangene aan den dag pleegt te leggen, zou op hem worden geconcentreerd; en het ingekankerde wantrouwen jegens ieder, die tegen wil en dank tusschen de grijze steenen muren van een gevangenis heeft geleefd. Nu en dan zou de wereld zich als bij toeval herinneren, dat de man toch eigenlijk onschuldig was, maar het feit bleef bestaan, dat hij levenslang gebrandmerkt was en voorgoed verschillend van alle anderen...

Het geluid van zijn stem bracht haar terug tot de realiteit van het oogenblik.

„Wil je werkelijk met me trouwen, Kathleen?”

Zij ontweek de vraag niet. „Ja.”

„Oh —”

Hij wendde zijn hoofd af en staarde voor zich uit; maar of hij in het verleden of in de toekomst staarde, wist zij niet. En omdat zij een rasechte vrouw was, vroeg zij hem uit:

„Wil je me hebben, Bob?”

„Of ik je hebben wil?” Hij keerde zich met een ruk weer naar haar toe en zij zag een wereld van ontroering in zijn anders zoo doode oogen. „Of ik —? Goede God! Kun je daaraan twijfelen? Heb je dat niet geweten — altijd? Van het eerste oogenblik dat ik je zag in Carmody's kantoor? Heb je het niet gevoeld, elke seconde dat we samen waren? Och, ik kan niet behoorlijk praten. Ik heb vergeten, hoe ik dat doen moet — maar hierover kan ik wel het minst — over jou en mij —”

Zij trok figuren op het tafelkleed met haar smallen vingertop, en een weemoedig glimlachje speelde om haar lippen.

„Ik verwacht oom Todd over een week,” zei ze. „Hij zal verrast zijn.”

„Zal hij?”

„Misschien niet,” antwoordde zij ernstig. „Hij houdt zooveel van ons allebei.”

„We zullen het hem samen vertellen.”

„Ja. Hij zal er gelukkig mee zijn.”

„Dat zal hij. Vreemde man — Todd.”

„Vreemd. En sympathiek. Van nature eerlijk, van nature rechtschapen — en toch met een wonderlijken kneep in zijn karakter, die hem soms parten speelt. Hij doet dingen, die hij niet doen moest — misschien zal hij ze weer doen.”

„Niet wanneer hij ons heeft —!” Hij brak plotseling af en zag haar

aan. „Wanneer zullen we trouwen, Kathleen?”

En nu liet al haar dapperheid haar plotseling in den steek en was zij het, die haar gezicht afwendde. De bespreking van hun liefdesaangelegenheden was zoo rustig, bijna zakelijk verlopen in dit overvol restaurant. De plotselinge gedachte aan een nabij huwelijk deed haar hart stilstaan — zij werd rood en daarna heel bleek. Een paar minuten lang was zij niets dan een gewoon, schuchter meisje.

„Nog niet, Bob.”

„Waarom niet?”

„We moeten wachten.”

„Waarop?”

„Op jou. Je moet tot jezelf komen. Je moet het een of ander doen. Ik heb je lief Bob, en ik zou je voor niets ter wereld willen kwetsen — maar kun je niet begrijpen, dat ik niet zou kunnen leven van het geld, dat Peter Borden je gaf?”

Bob voelde, hoe hij rilde. Voor 't eerst, sinds hij de gevangenis verlaten had, ondervond hij een gevoel van schaamte over zijn ongewone positie in den huize Borden. Hij at het brood en woonde onder het dak van den man, dien hij van alle menschen het meest haatte. Hij bezat niets, dat hem niet door dien man gegeven was, en het feit, dat dit billijk en redelijk was, veranderde niets aan het geval.

„En als ik nu iets ging uitvoeren? Als ik aan 't werk ging voor Carmody?”

„Dan — zoodra je zelfstandig was geworden en me hebben wilde, zou ik bij je komen.”

Hij keek haar recht in de oogen en zij huiverde van het onheilspellend vuur, dat in de zijne smeulde: „Je weet één ding nietwaar, Kathleen — ik haat Peter Borden.”

„Ik weet het.”

„Van den dag dat hij mij naar de gevangenis zond, zwoer ik mijzelf, dat ik nog slechts zou leven voor één doel: mijn rekening met hem te vereffenen. Dat is mijn idée-fixe geweest, sinds ik vrij kwam. Misschien is het niet bijzonder heldhaftig — maar dat is 't eene ding, dat ik doen zal, wanneer ik mijn passiviteit afschud. Zooveel als ik van je houd, Kathleen — en je weet het niet, hoeveel

dat is — zou ik toch nooit tevreden kunnen zijn, éér ik Borden No. 12 door persoonlijke ervaring had leeren beseffen, wat het zeggen wil, te lijden. Ik weet niet, hoe ik het zal doen. Ik weet niet, wanneer. Maar indien ik nog één enkele ambitie over heb, dan is het die. En ik zou me van jou onmogelijk kunnen voorstellen — dat je het niet begreep.”

„Ik begrijp het.”

„En je sympathiseert ermee?”

„Neen, Bob. Maar ik kan je een zeer menselijke bekentenis doen — een biecht bijna. Wanneer ik in jouw omstandigheden verkeerde, dan — dan zou ik hetzelfde voelen als jij nu, en ik zou tegen mijn eigen wraakzucht een even harden strijd te voeren hebben als nu tegen mijn drang, ook hierin aan je zijde te staan. Ik mag deze gevoelens niet met je deelen, maar geloof me, Bob, mijn liefde voor jou is er niet minder om.”

Bob steunde het hoofd in de handen en zuchtte. „Dus het komt hierop neer, Kathleen, dat je niet de mijne wordt, eer ik me van dit idée-fixe, hoe dan ook, bevrijd heb? Ik mag je niet openlijk mijn verloofde noemen?”

„We zullen het aan Todd vertellen, wanneer hij vrij komt, Bob. Maar aan niemand anders.”

„Heel goed. En ik zal wachten, tot hij er is, en ik de dingen met hem kan bepraten, eer ik definitief Carmody's aanbod aanneem.”

Zij verlieten samen het restaurant. Bij het oversteken van de straat drukte hij licht haar arm, terwijl hij haar met den zijnen steunde — en zij beeden beiden van ontroering. En opeens bleef hij op het trottoir stilstaan en riep een taxi aan. Zij keek verwonderd naar hem op.

„Een taxi, Bob?”

Hij antwoordde niet. Zij stapten in den wagen en hij gaf het adres op aan den verbaasden chauffeur, die niet gewoon was, te worden aangenomen voor een rit langs drie blokken huizen.

De Bob Terry binnen in de taxi was niet de schichtige, indolente Bob van de laatste paar maanden. Hij had de taxi aangeroepen met een vooropgezet doel. De tijd was kort. Zijn hand omsloot de hare. Toen legde hij ze zachtjes, maar

beslist om haar schouders en trok haar tot zich met 'n vastberadenheid, die zij niet had verwacht.

Zij koketteerde niet. Eén eeuwigheid lang zagen ze elkaar in de oogen; toen sloot zij ze onder zijn kus.

Zij nam afscheid van hem bij den ingang van het reusachtige kantoorgebouw en haar oogen glansden, toen ze hem nazag, zooals hij zich 'n weg door de menigte baande met een langen veerkrachtigen stap, dien ze nooit te voren van hem gezien had. Ze ging het gebouw binnen en steeg met de lift naar de étage, waar de reeks vertrekken van Carmody gelegen was. Willie Weavers lispelde een groet door de open deur van zijn kantoor. Kathleen ging aan haar machine zitten en raakte de toetsen aan. Maar dit was blijkbaar het geluid, waarop John Carmody gewacht had. De deur van zijn

Voorjaarsstemming in het Haagse Bosch.

kamer ging open en zijn smalle, broze gestalte stond naast den lessenaar van het meisje.

„Goed nieuws, Kathleen?”

Zijn zijge stem bracht haar terug tot de werkelijkheid.

„Bedoelt u omtrent Bob Terry?”

„Ja.”

Ze keek op naar haar werkgever. Haar eigen gezicht straalde van het nieuw-gevonden geluk — en 't zei hem alles, wat zij had willen verzwijgen.

„Het beste nieuws van de wereld, mijnheer Carmody; eenvoudig het allerbeste nieuws van de wereld.”

Hij begreep. — En evenmin als het meisje ooit vermoed had, welke gevoelens hij jegens haar koesterde, evenmin kon zij beseffen, welk 'n kokende golf van woede in zijn binnenste opbruiste en zijn stem verstikte. Hij boog slechts even en ging met stijve, afgemeten passen terug naar zijn eigen kamer.

Hij stond alleen naast zijn bureau: een tengere en verschrikkelijke figuur.

ZESTIENDE HOOFDSTUK

John Carmody beheerschte zijn aandoeningen volkomen. Er waren er, die beweerden, dat hij geen temperament had — maar zij hadden ongelijk. Zijn innerlijk leven was kleurig en onstuimig, maar Carmody zelf was zich hiervan bewust en controleerde zijn impulsen met koel, scherp verstand. Hij was niet ongeduldig. Zijn leven lang had hij de kunst van afwachten verstaan — maar nu scheen het, alsof hij te lang gewacht had.

Kathleen had hem haar groote nieuws verraden, even duidelijk alsof ze het hem in woorden had meegedeeld. Carmody wist alleen nog maar niet, hoe ver de zaak reeds gevorderd was. Maar hij begreep, dat alles slechts 'n kwestie van tijd kon zijn. Kathleen was zeer klaarblijkelijk verliefd op Bob Terry — of geloofde zelf, dat zij dat was. Carmody deed haar de eer, onmiddellijk aan te nemen, dat Bob Terry niet in gebreke kon blijven, die genegenheid te beantwoorden.

Zóó lag de situatie vóór hem — zoo doorzichtig als kristal — en in spijt van den vloed van bitterheid en teleurstelling, die hem dreigde te overweldigen, kon zijn veldheersbrein niet nalaten, de volmaakte medewerking der omstandigheden toe te juichen.

Tot op dit oogenblik had Carmody werkelijk een vriendschappelijke belangstelling in Bob Terry gevoeld. De jongen was wreed en onrechtvaardig door het noodlot vervolgd; de bittere beker was hem aan de lippen gedrukt en hij was gedwongen geworden tot drinken. Hij scheen tegenwoordig geen positieve impuls meer te kennen behalve zijn hartstochtelijk verlangen naar wraakneming op Peter Borden.

Daar was de tweede schakel in den feilloos gesmeden keten. Carmody haatte Borden met meedoogenlooze felheid. Borden had hem schrik aangejaagd. Het had allen schijn gehad, alsof diens bemoeiingen in verband met Carmody's schorsing met succes bekrond zouden worden, en Carmody had eenige weken van de ondraaglijkste ellende gekend, terwijl de zaak hangende was. Hij was als overwinnaar uit den strijd te voorschijn getreden, maar met 'n onverzoenlijken wrok tegen den man, die hem dit alles had aangedaan. En nu gaven Terry's bevrijding uit de gevangenis, zijn opneming in den huize Borden en zijn verbittering tegen Borden zelf Carmody als 't ware het weergaloos wapen in de hand, waarnaar hij zoolang wachtend had uitgezien.

Hier, zoo scheen het, werd hem de verlokkende kans geboden, Borden letterlijk alles aan te doen,

wat hij maar zou wenschen — en dit te doen zonder ook maar de minste risico te loopen. Zijn eenige taak was, het plan in elkaar te zetten; Bob Terry zou er de ijverige en gewillige uitvoerder van zijn. En over enkele dagen zou er nog een tweede bondgenoot bij de hand zijn: Todd Shannon stond op 't punt, vrij te komen.

Todd was als marionet te gebruiken. Hij liet zich leiden door zijn aandoeningen — hetzij van afkeer of van genegenheid. De bonkige, traagdenkende kerel zou geen bezwaren maken, zich aan de zijde van Carmody en Bob Terry te scharen in deze campagne tegen Borden. Hij kon even gemakkelijk over het bord heen en weer geschoven

Het eerste groen langs den Boschoijper.

worden als een schaakfiguur — en met even weinig gevaar voor opstandigheid of tegenspraak.

Carmody's probleem was nu echter plotseling tweevoudig geworden. In betrekking tot Borden was de situatie vrijwel dezelfde gebleven, maar het scheen hem nu, dat hij niet alleen had af te rekenen met Peter Borden, maar tegelijkertijd ook Bob Terry in zoo groote moeilijkheden moest brengen, dat deze er zich onmogelijk uit zou kunnen redden.

Carmody had met zichzelf uitgemaakt, dat Terry van het tooneel moest verdwijnen. Dat hij op die manier een ontluikende liefde jammerlijk zou trachten te verwoesten, liet hem koud. Een geweten had hij niet; zijn oogen stonden altijd fel en strak naar de resultaten van zijn machinaties; de middelen waren eenvoudig kwesties van détail.

John Carmody wilde Kathleen voor zich. Hij had haar gewild, vóór hij Todd Shannon welbewust naar de gevangenis deed gaan. Hij had haar op subtiële wijze het hof gemaakt van den dag, dat zij in zijn dienst trad als stenografe — om later tot privé-secretaresse op te klimmen. Zijn wikken en wegen der omstandigheden waren volkomen juist geweest.

Hij kende het meisje en besepte, dat zij niet gemakkelijk te winnen zou zijn. Op de eerste plaats was ze te gezond en te natuurlijk, dan dat ze zich door allerlei speculaties en weelde-droomen reeds vertrouwd had kunnen maken met 't idee van een huwelijk met haar patroon; en op de tweede plaats stond zij eigenlijk te hoog om haar volle, diepe liefde te kunnen schenken aan iemand van wien zij zóóveel wist, en zóóveel zwijgend afkeurde, als van hem, Carmody....

Wat hij nu trachtte te bereiken, was, haar te imponeeren met zijn eigen grootheid en genialiteit — haar te vervullen met bewondering voor zijn geest en zijn macht, die haar zijn gemis aan lichamelijke kracht zouden doen vergeten. Zij moest hem niet leeren beschouwen als een zwakkeling naar het lichaam, maar als een reus naar den geest — de meester van een stad — van een district — bijna van een staat. Hij wenschte, dat ze zou zien, hoe hij de raderen in beweging zette, de touwtjes

aantrok, dat ze zijn korte bevelen zou hooren en hun verstrekkende uitvoering aanzien. Hij wenschte, dat ze hem zou zien in al zijn glorie: als meester van menschenwegen en menschendaden, en dan — wanneer zij overweldigd zou zijn door zijn uitgestrekte macht en in haar bewondering zijn schamele verschijning had leeren vergeten — dan was het tijd genoeg om haar te laten weten, dat hij haar liefhad met blinden hartstocht, haar liefhad, zóó verlangend en juist daardoor zóó behoedzaam, dat hij in 't geheel geen stappen deed uit vrees één onjuisten stap te zetten.

Hij had in spanning de uitwerking van zijn systeem gadeslagen. Het meisje zag — toen begon ze te begrijpen — ten-

slotte te bewonderen; zij bewonderde zijn genie, zijn veldheerstalent, ook al was zij het niet eens met alles wat hij deed. Hij had reeds langen tijd geleden bemerkt, dat zij onder den indruk kwam van de macht, die hij ten toon spreidde. En toen stond hij plotseling voor een blinden muur van onpersoonlijkheid. Zijn plan was zóó goed geslaagd, dat zij hem had leeren beschouwen als een soort van natuurkracht in plaats van als een man.

Maar hij wist, dat er tenminste geen andere man in haar leven was, en daarom schikte hij zich erin, te blijven wachten, gevrijwaard voor jaloezie, steeds vast vertrouwend op een gelukkigen uitslag van zijn beleg.

Nu waren de dingen veranderd. Door de een of andere onverklaarbare oorzaak was Kathleen verliefd geworden op Bob Terry. Carmody's lippen krulden zich minachtend.

Hij vreesde Terry, en haatte zichzelf om zijn talmen. Maar bovenal vreesde hij Terry — en een sardonisch glimlachje speelde om zijn dunne, beweeglijke lippen. Hij wilde Terry nu op zijn kantoor hebben — hij wenschte het sterker dan ooit tevoren. Hij wilde den jongen onder zijn bereik hebben, geheel tot zijn orders; hij wilde alles gereed hebben om elk oogenblik de gunstige gelegenheid te kunnen aangrijpen, zoodra die zich voordeed. Hij wilde Kathleen's aandacht vestigen op het levendig contrast tusschen zijn eigen macht en overwicht en de passieve besluiteloosheid van Bob Terry.

Hij drukte driemaal op den schelknop op zijn lessenaar. Een paar seconden en de deur ging open om de herculische gestalte van den Lispelenden Willie Weaver door te laten, met zijn glimmend, kaal hoofd, zijn bespottelijk breede schouders, zijn goedmoedigen grijns. Weaver alleen had Carmody's volle vertrouwen.

„Ga zitten, Willie.”

„Met plezier.” De reus liet zich neer in een stoel en haalde een sigaar te voorschijn. „Wat scheelt eraan?”

„Niets.”

„Och kom nou, baas!”

Carmody glimlachte wrang. „Er scheelt niet precies iets aan,” ontweek hij, „maar sommige dingen beginnen vasten vorm aan te nemen. Ik heb inlichtingen nodig, betrouwbare, positieve inlichtingen.”

„Ik ben de man, die je d'r aan helpen kan.”

„Het is Borden — zooals gewoonlijk. Ik heb me laten toefluisteren, dat hij met z'n heele maatschappij nogal in de penarie zit. Wat weet jij daarvan?”

„'n Heeleboel. Ze staan er goed en stevig voor, natuurlijk, maar ze hebben geen contanten en kunnen er ook geen krijgen. Ze hebben de huur op de oude perceelen laten afloopen en de nieuwe zijn niet klaar — door een of andere strubbeling met den aannemer.

(Wordt voortgezet)

Deze achttiende-eeuwsche prent geeft den sedert dien nog niet veel veranderden toestand meer van de Zeevischmarkt te Leiden, bij de hooge brug aan den Nieuwen Rijn. Op den achtergrond prijkt de koepel van de Marekerk, in 1649 voltooid. De huizingen op den hoek van den Nieuwen Rijn bestaan gedeeltelijk nog, en men merkt

De Vischmarkt te

Naar een oude Staalgravure

hmarkt te Leiden

Naar een oude Staalgravure

er o.a. het hoekhuis op, dat in het begin der achttiende eeuw „door de vlammen vierdt gesloopt”, zooals het gevelopschrift luidt, „en in 1766 in be'ren staat hersteld”, benevens den tabakshandel met een visscher als reclame-teeken in den gevel. Op den voorgrond de fontein, die den 1sten Mei 1693 in rwerking werd gesteld.

„Het Legioen der Gedoemden". Amerikaansche leger-vliegers, die gedurende drie uren op 'n hoogte van dertig-duizend voet een tocht in gevechtsformatie volbrachten.

en de man zich in een hoekje neerzette. Op 'n wenk van den kroeghouder naderden een paar onbehouwen, forsche kerels.

„Ik geloof, dat het in orde is met den man, boys. Hij kende onze wachtwoorden. Hij komt uit Liverpool, en heeft in de bajes kennis gemaakt met Danny Long, die hem hierheen heeft gestuurd. Maar nu wordt hij achtervolgd en hij vreest, dat Jack O'Neill, die hem reeds eerder in den bak heeft gewerkt, hem op het spoor is. Hij vraagt onze hulp."

Op hetzelfde moment ging de deur opnieuw open, en trad een man van hetzelfde kaliber als de rest, 't lokaal binnen. Maar bij nauwkeurige beschouwing zag men direct, dat de man geforceerd deed; zijn onverschillige houding was pose, zijn

DARK DEVIL DE

door P. J. Baljé

STOUTMOEDIGE

(AVONTUREN VAN JACK O'NEILL)

Rrrring..... ging de telefoon. Jack O'Neill, de beroemde Engelsche detective, nam den hoorn van den haak en luisterde:

„Hallo!"

„Met Jack O'Neill? Prachtig! Je spreekt met Dark Devil, je „vriend." Ik zal vannacht het genoegen hebben in te breken, en als vanouds ben ik zoo vriendelijk je even van te voren te waarschuwen. Doe je best, ouwe jongen!" Even klonk een onderdrukt gelach door de telefoon. Toen vervolgde de stem: „Veel succes, kerel!" Opnieuw, en ditmaal luider, schalde een gelach langs den draad, toen belde Dark Devil, vlak in Jack O'Neill's oor, af.

Met een sarcastisch glimlachje legde de detective den hoorn neer. Reeds weken duurde dit spelletje. Een geraffineerd misdadiger, die zich den schuilnaam Dark Devil had gekozen, maakte de Engelsche hoofdstad onveilig en schepte er behagen in, den besten detective van Groot-Brittannië, een man met een wereldreputatie, bij voorbaat zijn wandaden aan te kondigen, echter wijselijk verzwijgend, waar de inbraak zou worden uitgevoerd. Het moet gezegd worden, dat hij zeer handig te werk ging, en tot nu toe was het Jack O'Neill niet gelukt, hem op het spoor te komen. Eerst had de groote detective getracht te weten te komen, van waaruit zijn tegenstander opbelde, doch zonder succes. Eén van de verdere bravourstukjes van Dark Devil was, op de plaats van de misdaad een kaartje achter te laten, waarop een zwarte, grijnzende Duivelskop was geteekend, en waarop steeds stond geschreven: „Groeten aan mijn vriend, Jack O'Neill." Dit was evenwel het éénige spoor, dat werd achtergelaten, en het had evenmin tot een ontdekking geleid! Met al zijn bluff bleek de kerel toch een uiterst scherpzinnig individu te zijn, en voor het eerst in langen tijd stond de meester detective tegenover een tegenstander, die hem tot nu toe te glad was afgeweest!

Toen scheen het toeval den detective te hulp te zullen komen. Een onlangs gearresteerde boef bleek in het bezit te zijn van een kaart, waarop de bekende, grijnzende, zwarte Duivel was afgebeeld!!! Eindelijk werd een heel klein tipje van den sluier, waarin Dark Devil zich geheimzinnig gehuld had, opgelicht! Blijkbaar werkte hij met helpers. En hoewel de arrestant niets losliet, was deze kleine vingerwijzing voor Jack O'Neill toch al voldoende, om er op voort te bouwen. Nauwkeurig werd nagespeurd, waar de boef zich het meest ophield, met wie hij had verkeer, en wat zijn gewoonten waren geweest! En men was erin ge-

slaagd den grooten detective vrij nauwkeurig van 's mans levenswijze op de hoogte te brengen.

Energiek richtte O'Neill zich op, en keek nog eens grimmig naar de telefoon. In zijn oogen smeulde een vuur, dat het ergste voor Dark Devil deed vreezen. Een ketting is even sterk als de zwakste schakel.... en daarom zou de speurder doordringen in „duister Londen", om aan de praktijken van den grootsten schurk dezer eeuw paal en perk te stellen!!

In 'n onooglijk kroegje van White-chapel was het uitschot der maatschappij verzameld. Nu en dan klonk een ruwe vloek door het kleine lokaaltje, als één der kerels, die aan een paar tafeltjes zaten te kaarten, zich vergooide, of, wat lang niet tot de zeldzaamheden behoorde.... valsch speelde! Anderen leunden tegen de toonbank en sloegen het ééne glas slechte whisky na het andere naar binnen. Weer anderen zag men door een deur achter in het café verdwijnen, en.... slechts zelden zag men hen terugkeeren!

Plotseling werd de aandacht van alle aanwezigen getrokken naar de deur van het kroegje, die met een ruk werd opengetrokken en even vlug weer dichtgeslagen! De man, die was binnengetreden, leunde met den rug tegen de dichtgeworpen deur en hijgde, alsof hij juist hard had gelopen. In voorkomen verschilde hij niet van de anderen: zijn kleeding was vuil en versleten, zijn gezicht vertoonde de symptomen, die den waren misdadiger kenmerken: lage hartstochten, drankzucht en dierlijke instincten hadden er hun kenmerk op gedrukt. Toch werd hij met wantrouwen gadeslagen, hier en daar trok men een mes, zag men handen in zakken verdwijnen, om één of ander wapen te omklemmen. Men kende immers den nieuw-aangekomene niet!

Deze staarde recht voor zich uit, en vrees stond in zijn oogen te lezen. Maar blijkbaar niet voor degenen, die in de kroeg zaten, want eensklaps scheen hij zich te bezinnen, wierp een snellen, schichtigen blik achter zich op de gesloten deur, en drong toen tusschen de tafeltjes door naar het buffet. Zacht sprak hij den waard aan, fluisterde eenige minuten met hem, waarop deze knikte,

De nieuwste vinding van Hollywood: het poederdoosje, waarvan het deksel als spiegeltje dienst doet, wordt op den pols gedragen.

oogen monsterden de aanwezigen één voor één, en bleven tenslotte rusten op den man in het hoekje! Snel wisselden de waard en de twee bij hem staande kerels een blik. Nonchalant slenterden de laatsten op een tafeltje toe, in de richting van den pas-binnengekomene, die geen aandacht aan hen schonk, en wiens oogen strak op den man in het hoekje gevestigd bleven. Toen de twee handlangers van den waard dicht genoeg genaderd waren, schudden zij hun nonchalance af, en wierpen zich onverwachts op den vreemdeling. Een felle vuistslag velde dezen neer, en stelde hem meteen buiten gevecht. Snel werden zijn zakken doorzocht: een revolver, een stel boeien, eenige snorren en pruiken, en.... een detective-insigne! Er was geen twijfel meer mogelijk, of hij was een „stille." Toen de man in den hoek den detective had zien vallen, was hij snel nader gekomen. Nu bukte hij zich, en rukte triomfantelijk de valsche snor van diens gezicht.

„Ik dacht het wel," mompelde hij, „het is Jack O'Neill." Zijn oogen fonkelden en hij schopte den hulpeloze op den grond. Wild trok hij een mes, doch de waard trad vlug tusschenbeide.

„Geen geintjes hier!” beval hij, „Laat hem maar aan ons over!”

„Ik vertelde je al, dat ik Bob Jones uit Liverpool ben,” sprak de man, „en deze ellendeling heeft mij achter de tralies gebracht, en mij vervolgd als een beest. In naam van al onze kameraden eisch ik, dat die smerige speurder niet meer loskomt!”

„Daar kan je d... op zeggen,” grijnsde een van de kerels, „maar de „boss” zal moeten beslissen. Tot zolang zullen we hem opbergen en „inpakken.” Het zal je geen windeieren leggen, kameraad, dat jij onzen grootsten vijand hebt aangebracht. De „boss” zal tevreden zijn!”

Intusschen werd de detective stevig gebonden, en men droeg hem naar de deur, achter in het lokaal, waardoor men met hem verdween.

De waard gaf Bob Jones nu een wenk, en ook zij verdwenen door het geheimzinnige deurtje.

„Jones!” zei de kroeghouder, „Je lijkt mij een geschikte kerel. Kan je wat van het „vak?”

„k Zou denken van wel,” meesmulde Jones.

„Goed. Ik heb zoo'n idee, dat de „boss” kennis met je wil maken, en dat je vanavond zult kunnen deelnemen aan een onderneming. Ga met de jongens mee, die voor het zaakje zijn aangewezen. Ik zal ze bij je sturen, dan kunnen jullie samen overleggen.”

Met een vriendschappelijke klap op den schouder verwijderde de waard zich. Even later kwamen een drietal types uit de onderwereld op Jones toe, en schudden hem om beurten de hand.

„We hebben gehoord, dat je van de partij zal zijn. Om geen opzien te baren, gaan we afzonderlijk naar de plaats, waar de slag wordt geslagen. Kom om 12 uur op den hoek van Kensington Road, bij Willy Hopkins. Daar spreken we verder af. Weet je het te vinden?”

„Zeker,” beaamde Jones, „ik zal er zijn.”

„Goed, laten we dan nu vijf minuten na elkaar opstappen.”

„Allright. Maar eerst nog een woordje, jongens. Wat hebben jullie met Jack O'Neill gedaan? Die kerel staat voor niets, je moet met dat sujet oppassen! Ik ben niet gerust, vóór ik weet, dat hij veilig opgeborgen en stevig gebonden is.”

De schurken lachten. „Ga maar even mee, dan kan je je „vriend” nog even zien. Ik geloof niet, dat je voor hem vrees behoeft te koesteren.”

Door een nauw gangetje bereikten zij een hok van ongeveer drie meter in het vierkant. Vastgebonden op een stoel, zat daar de detective, het hoofd op de borst gezonken. Bobby Jones grinnikte. Hij trad op den stoel toe, en trok de touwen nog wat strakker aan, zoodat de detective even kreunde van pijn.

„Jij zal geen vlieg kwaad doen!” bromde Jones tevreden. Toen gaf hij den hulpeloze een slag vol in het gelaat. En valsch-grijnzend zagen de vier boeven de wanhopige pogingen van hun gevangene, om zich van zijn banden te bevrijden, en hoe zijn oogen van woede fonkelden....

Reuzen der techniek. Een hoogoven van de Krupp-merken te Essen.

Toen Bob Jones bij Willy Hopkins binnentrad, vond hij daar zijn drie mede-spitsbroeders reeds zitten.

„De „boss” is er nog niet,” zeiden ze, „maar hij kan ieder oogenblik komen.”

„Jullie spreekt steeds over den „boss.” Wie is eigenlijk onze geheimzinnige aanvoerder?”

In stomme verwondering keken ze hem aan. „Wat? Je weet niets eens wie de „boss” is? Maar 't is waar, je komt uit Liverpool.” Ze bogen zich over tafel naar hem toe, en fluisterden met ontzag in hun stem: „Tóch zal je daar ook wel eens van Dark Devil gehoord hebben, niet?”

Bob Jones' boeven-tronie werd een breede glimlach. „Dark Devil! Dark Devil is de „boss”, en onder zijn leiding staat vanavond de „zaak”? Wel, dát kan mooi worden. Want wat Dark Devil onderneemt, mislukt nooit, heb ik meer dan eens gehoord!”

„Dan heb je goed gehoord!” klonk plotseling

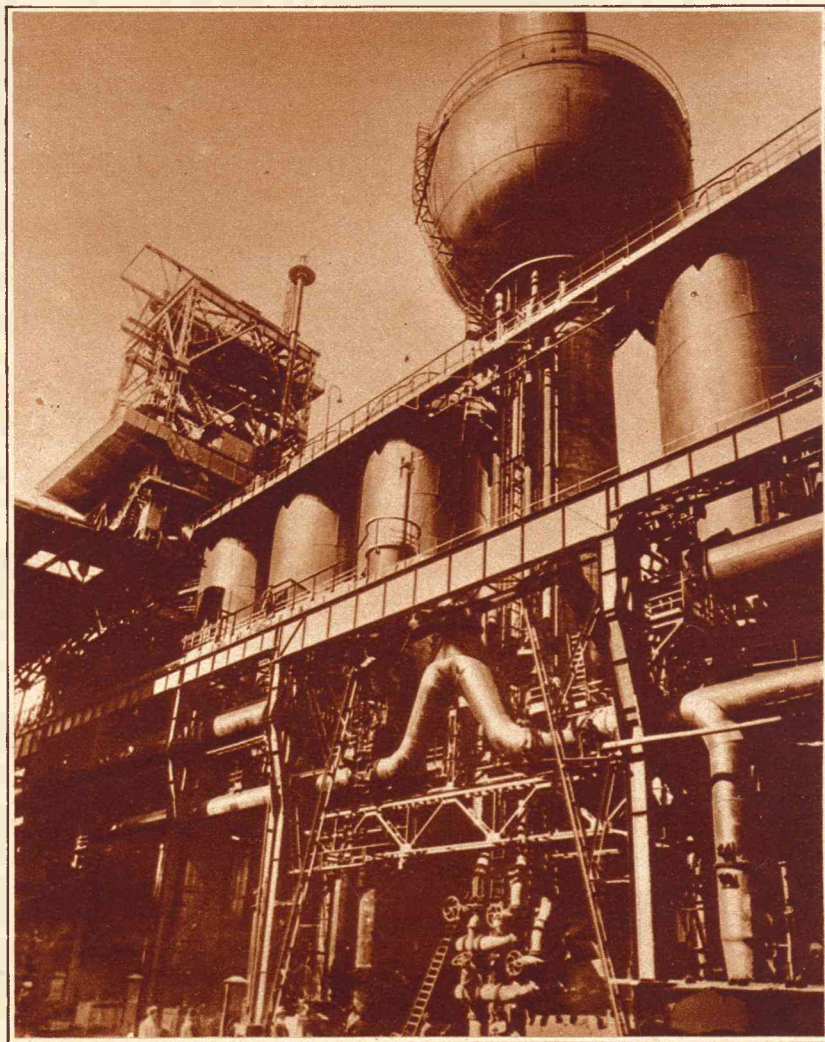
'n beschaafde stem achter Jones, zoodat deze zich verschrikt omdraaide. „Maar wie ben jij, mannetje, ik heb jou nog nooit bij de „jongens” gezien.” De man, die onhoorbaar was binnengetreden, zag er als een gentleman uit, doch er was een koude blik in zijn onbetrouwbare oogen en zijn mond was wrede, met dunne, sluwe lippen. Hij keek Jones scherp aan.

Toen men hem het avontuur vertelde, en het buitenkansje met Jack O'Neill, klaarde zijn gezicht allengs op, en vergenoegd wreef hij zich de handen. „Kolossaal!” grijnsde hij, „M'n goeie vriend Jack in onze handen. Ik kan nauwelijks iets bedenken, dat mij meer plezier kon doen, dan juist dit! Kranig werk!”

Hij schudde Jones de hand. „Dus jij bent een kameraad uit Liverpool, en je hebt aanbevelingen van Danny Long? Ik moet zeggen, je debuut is verbazend gunstig.” Hij wierp een vluggen blik op z'n horloge, en stond op.

„Een uur, jongens, we moeten aan den slag! Het wordt een zwaar karweitje, want er is een concierge in huis. Dien zullen we eerst „stil” moeten maken! Een werkje, dat ik aan jullie overlaat, Harry en Jack! Jij, Steve, zult de wacht moeten houden. Ik zelf zal met onzen nieuwen vriend hier, langs den achterkant van het huis binnendringen. Jullie kent het signaal! Vooruit, op stap!”

Bob Jones stapte met Dark Devil mee. Ze spraken niet, voor ze den achterkant van een fraai heerenhuis

hadden bereikt. Elkaar helpend, klommen ze toen op de hooge schutting. Dark Devil nam de leiding, liep op een achterdeur aan, die hij na een korte bewerking opende. Een donkere gang gaapte hen tegen, en zacht slopen ze het huis in. Dark Devil scheen van de situatie uitstekend op de hoogte te zijn, want zonder aarzelen ging hij op zijn doel af. Plotseling stond hij evenwel doodstil.... Van de straatzijde klonk een schril fluitje....

„Vervloekt!” siste Dark Devil verwonderd. „Onraad! Hoe is dat mogelijk?” Hij doofde zijn zaklantaarn en beduidde Jones, dat ze terug moesten. Buiten weerklonken schoten!

Vlug snelden zij door het huis en den tuin, werkten zich over de schutting, doch nauwelijks stonden zij in het nauwe slopje, of een kogel suiste hun langs de ooren. Ook aan den achterkant was politie!! Iemand snelde op hen toe..

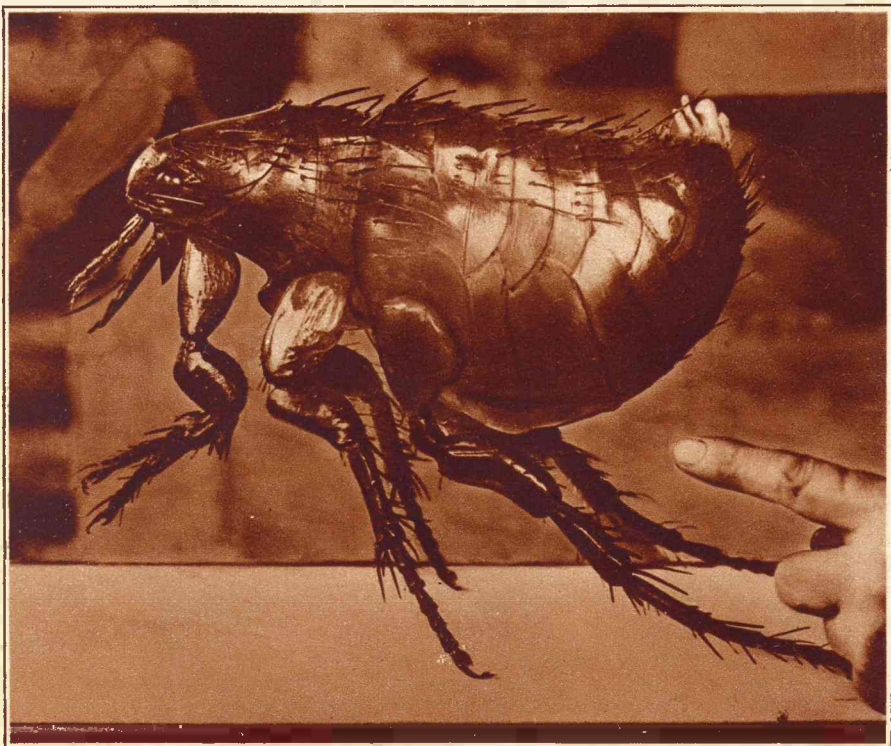
Met een vloek trok Dark Devil zijn revolver, maar vóór hij er gebruik van had kunnen maken, wierp... Bob Jones zich op hem, en sloeg hem het wapen uit de hand. In een minimum van tijd had de verraste misdadiger de handboeien aan, en stond hij hulpeloos tusschen twee politie-agenten.

„Laffe verrader!” siste hij Jones toe. „Wat betaalt men je voor je verraad...?”

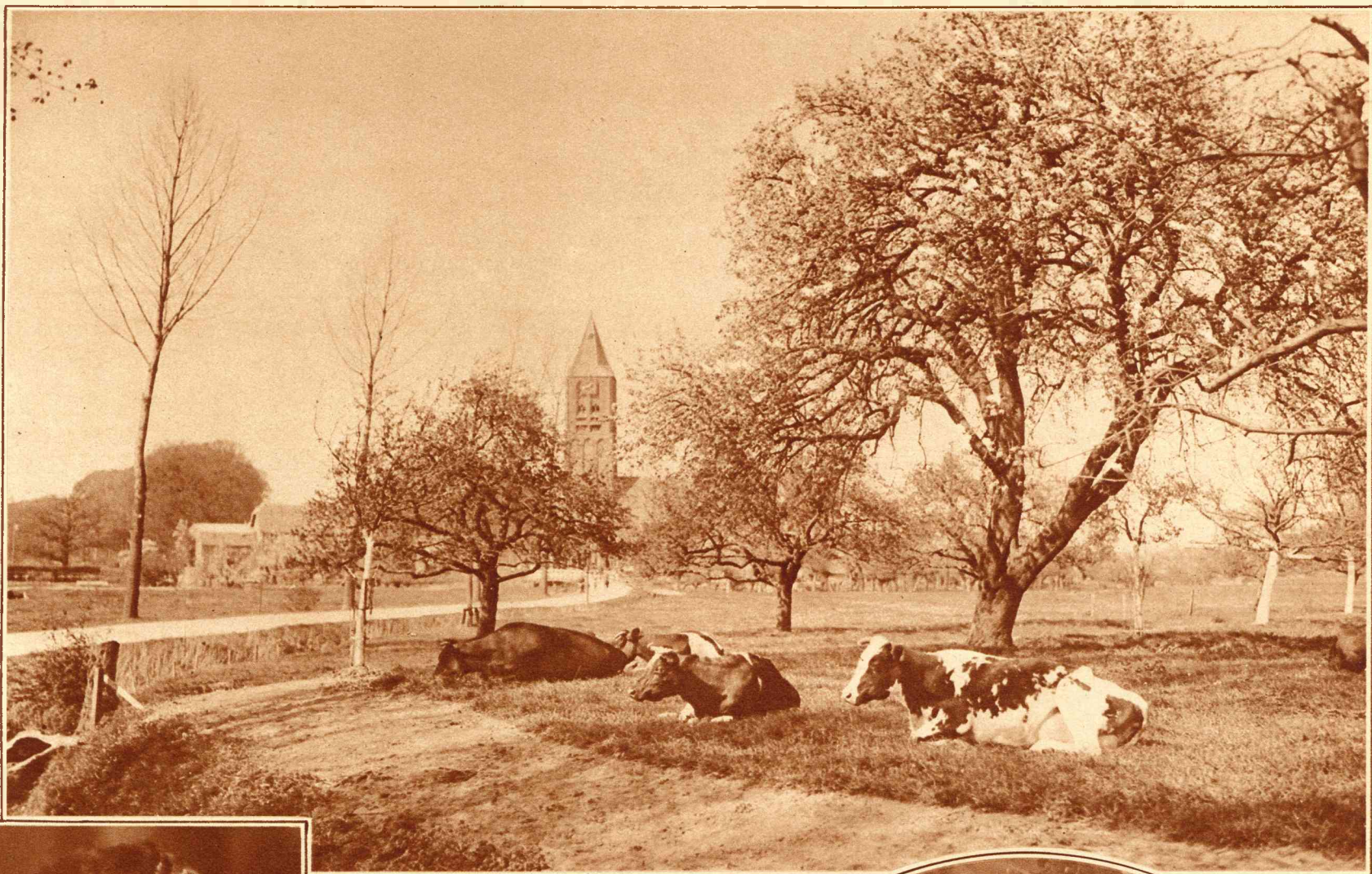
Glimlachend keek Jones hem aan.

„Laat ik even een misverstand ophelderen, „vriend” Dark Devil! Ik ben Jack O'Neill! Ik liet mij door mijn helper Tobler volgen, ensceneerde een klopjacht, en won zóó het vertrouwen van jouw gespuis. Tobler speelde de rol van Jack O'Neill, die door mij ontmaskerd werd. We lieten hem gebonden achter, doch om mijn „haat” tegen Jack O'Neill te demonstreeren, keek ik zijn touwen na, en sloeg hem in het gezicht. Het verschaft mij de sympathie van je helpers, en mijn helper Tobler... een vlijmscherp mesje! Bovendien kon ik hem zachtjes den naam Hopkins en Kensington Road toefluisteren, terwijl men dacht, dat ik hem verwenschte! Voilà tout! Tobler zorgde natuurlijk voor de rest! Hij had tijd zat, om Scotland Yard te alarmeeren, en bij Hopkins op de loer te liggen.

Ditmaal ben je er ingevlogen, Dark Devil! 't Genoegen, Jack O'Neill gevangen te weten, heeft je overmoedig en onvoorzichtig gemaakt, anders had je wel 'n beter onderzoek naar „Bob Jones” ingesteld!”

Wat men met zich mee kan dragen!! Een sterk vergrootte afbeelding van een ploeg, zooals zij te zien is op de Hygiënische tentoonstelling te Dresden.

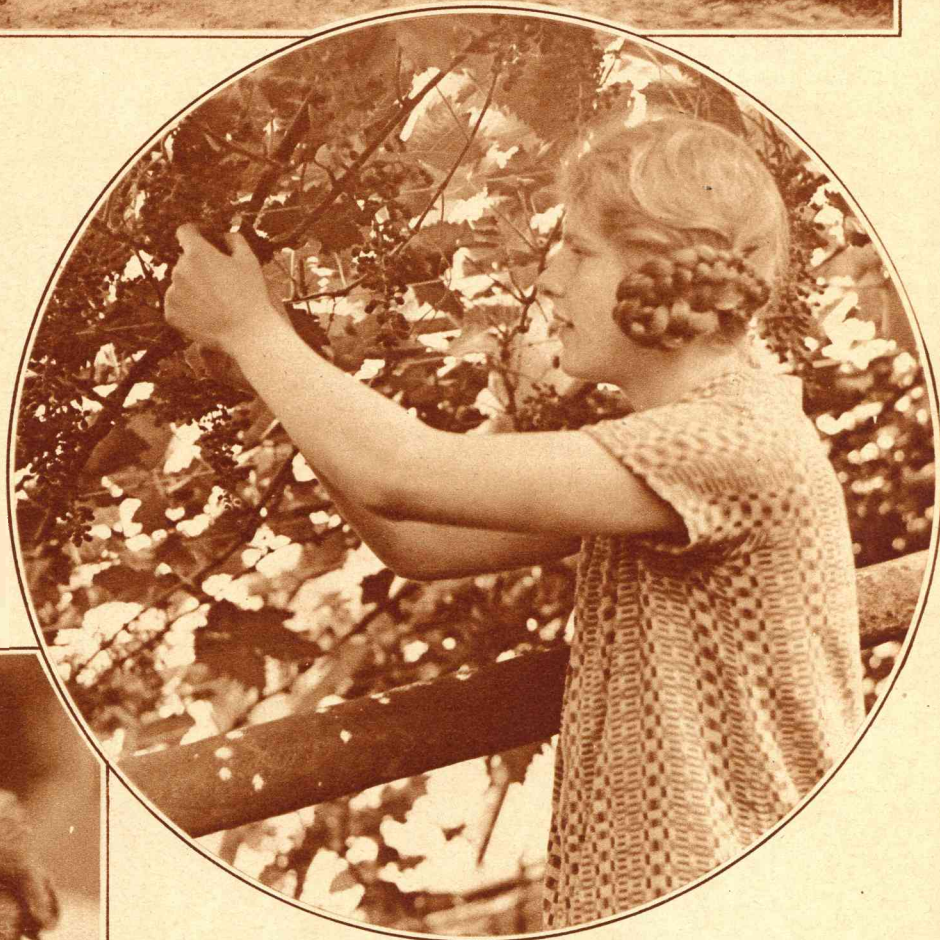
De Betuwe bloeit.

Voor de Westlandsche kweekers is er weer een drukke tijd aangebroken. Het krenten der druiven is in vollen gang, d.w.z. uit de zich vormende trossen wordt een aantal kleine druifjes verwijderd, opdat de overige zich gunstiger ontwikkelen kunnen. Het druivenkrenten is een secuur werkje en vereischt een goeden kijk, een gelukkige, vaardige hand en een dosis verantwoordelijkheidsgevoel. En zoudt U die aan deze aardige Westlandsche willen ontszeggen?

Pleegmoeder en Pleegkind. - Bij onzen stadgenoot, den heer Hellen-doorn, werd een aardig Pekingeese wees. Maar poes nam 't moederlijk aan en bracht 't voorspoedig groot.

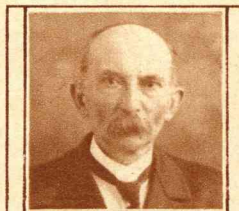

Maandag komt in het Gebouw voor K. en W. Jack Hylton ons een vroolijken avond bezorgen met zijn kostelijke Jazzband.

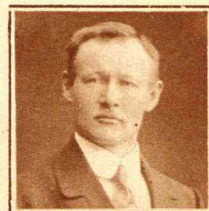

De heer J. van Breukelen hoopt op 27 dezer zijn zilveren jubilé te vieren als bestuurder bij de H.T.M.

laris de zilveren medaille verbonden aan de Huisorde van Oranje Nassau.

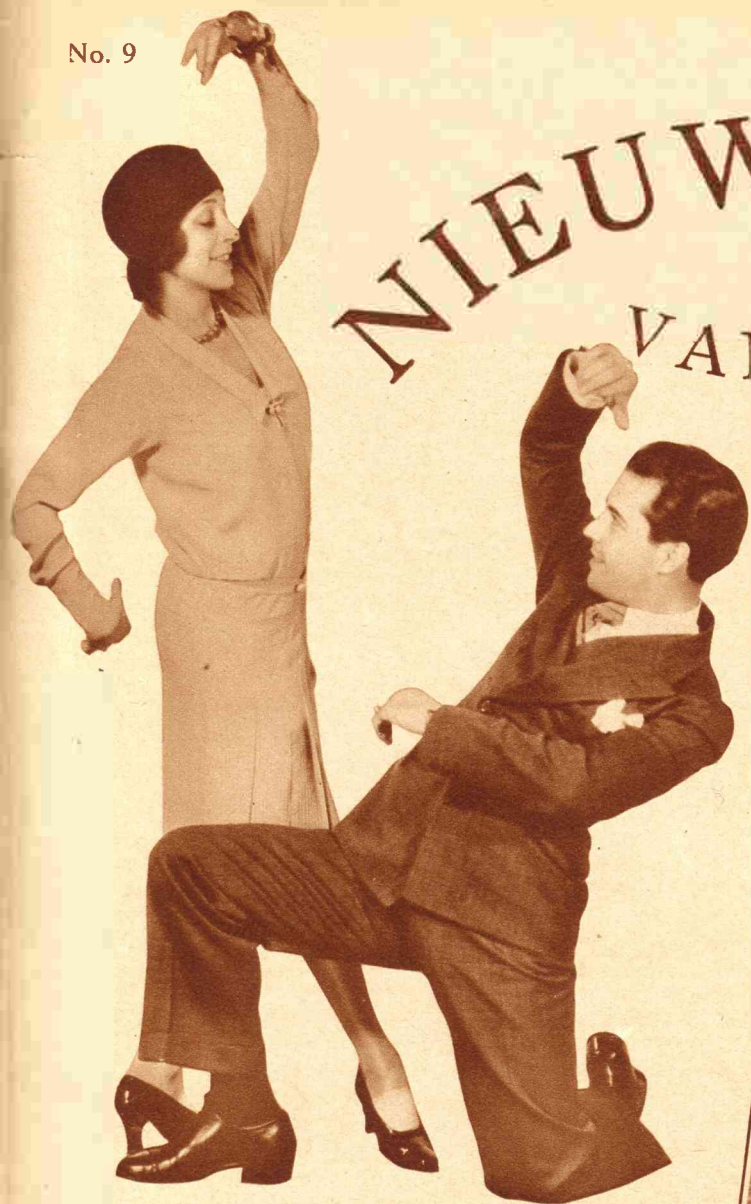

Onlangs mocht de heer J. Versteegh zijn veertigjarig dienstjubilé vieren bij de fa. J. van Vollenhoven en Zn., Hofpoeliers. Bij die gelegenheid ontving de jubilaris de zilveren medaille verbonden aan de Huisorde van Oranje Nassau.

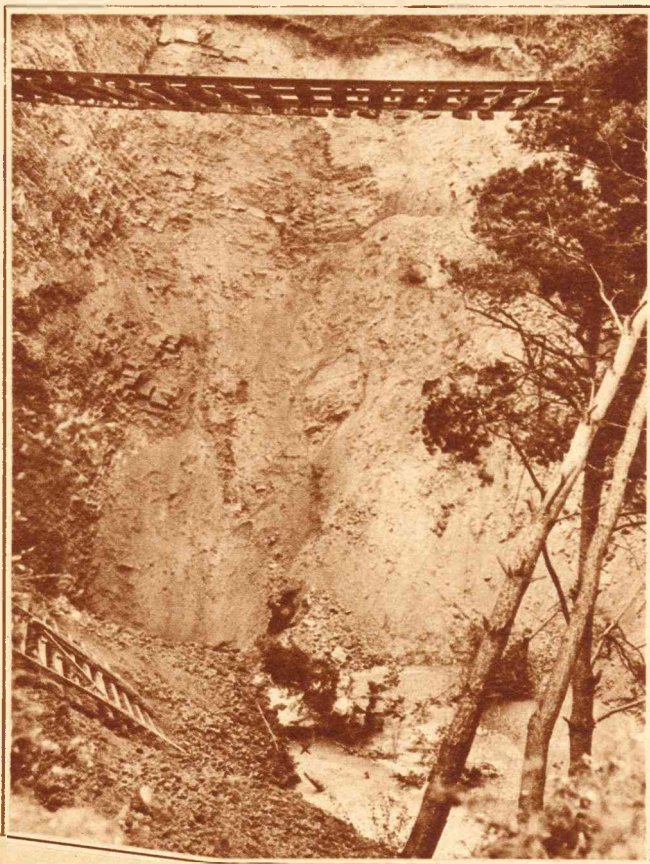
Woensdag a.s. zal de heer H. v. d. Naay den dag herdenken, waarop hij voor 40 jaar als voorman in dienst der gemeentereiniging trad.

NIEUWS VAN OVERAL

Een zestig meter diepe krater ontstond er onder een spoorbaan bij Vienenburg, doordat de kali-mijnen ter plaatse instortten tengevolge van overstroming. Onze foto geeft een indrukwekkend beeld van de catastrofe.

Ramon Novarro leert Spaansche dansen bij La Argentina om straks behoorlijk beslagen ten ijs te komen in de Spaansche film: „De zanger van Sevilla”, waarin hij een hoofdrol krijgt. (Foto M.G.M.)

De zangeres Elisabeth Rethberg van de New-Yorksche Metropolitan Opera heeft dezer dagen van zich doen spreken door de geruchtmakende kwestie over 82,000 Rijksmark, die een Concertbureau als provisie van haar vorderde. Na een succesvol concert te Dresden werd zij met inhechtenisneming bedreigd en slechts de tusschenkomst van een geneesheer kon haar voor langere gevangenschap behouden. Inmiddels is de provisiekwesitie opgelost.

Rhododendrons bloeien aan den voet van het monument op Plein 1813. En in het stadsbeeld brengen ze voor enkele weken een fleurige, frische noot.

Koningsverjaardag in Engeland; een ongewone impressie van de parade der Horse Guards.

VROUWENLEVEN

DE BRUID EN DE BRUIDSMEISJES

Het is begrijpelijk, dat, nu de japonnen alle langer zijn geworden, en de toiletten voor bijzondere gelegenheden extra lang, de moderne bruidsjapon bijna den grond raakt. De korte bruidsjapon met den langen sleep, die er eigenlijk geen deel van uitmaakt, was trouwens 'n onding. En ik geloof, dat wij allen het er wel over eens zullen wezen, dat de lange japon aan 'n bruid meer gra-

sierlijk met de wijde mouwen, de aardige pelerines en de garnering van smalle ruches. Groote hoeden voltooien het geheel van deze jeugdig-bekoorlijke toiletjes.

Het is niet noodzakelijk, dat de bruidsmisjes op 'n trouwpartij precies hetzelfde gekleed gaan, wel draagt dit natuurlijk bij tot de schoonheid van het geheel. En het is in elk geval aan te bevelen, dat de bruidsmisjes met elkaar overleg plegen betreffende de te dragen kleeding. De beide toiletjes dienen toch met elkaar te harmonieeren.

Kantstof is voor zulke feestelijke gelegenheden steeds bijzonder geliefd en voor wie de eigen toiletten gaarne zelf maakt, zeker aan te bevelen.

Kantstof, immers, heeft als 't ware de garnering in zich zelf, behoeft dus slechts op de meest eenvoudige manier te worden aangewend.

Een gladder japon van kantstof bijvoorbeeld, met een enkele strook en een rond geknipt kraag of pelerine, vormt 'n bekoorlijk geheel. Zoo'n pelerine kan over de armen worden gedragen, doch kan ook aansluitend worden gemaakt onder den arm, wat haar dan 't aanzien geeft van een luchtig sierlijke bolero.

Ook 'n combinatie van kant en zijde of van kant en tule kan een buitengewoon elegant effect maken.

Bij zulke doorzichtige toiletten, welke

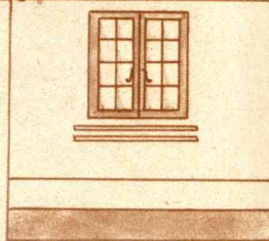
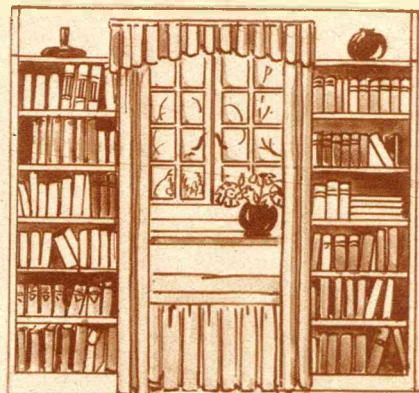
liefst lang genomen worden, reikt de onderjurk slechts even over de knieën, wat aan het geheel een aparte losheid verleent.

PAULA DEROSE.

WAT WE KUNNEN MAKEN VAN EEN KLEIN VLAK RAAM

Indien u zoo'n onbeduidend raam in uw zitkamer heeft, dat nogal hoog ligt, zoo'n raam, waarvan men denkt niet veel te kunnen maken, dan volgt hieronder een oplossing.

Maak aan beide kanten van het raam boekenplanken. Ze zullen een soort van nis vormen voor een zitje. Hierbij

past u lange gordijnen toe, met een val, hetgeen aan uw venster een beter aanzien zal geven. De teekeningen geven het enkele raam aan en hoe de boekenplanken het kunnen verbeteren.

Houdt u van mooie kleuren, en u wilt vrij te werk gaan, dan is hiervan wel wat leuks te maken. De boekenplanken kunnen b.v. van buiten zwart en van binnen hard oranje zijn, het gordijn ook oranje, doch ook de kleur jade-groen kunnen we toepassen; dit zal gedistingeerd staan.

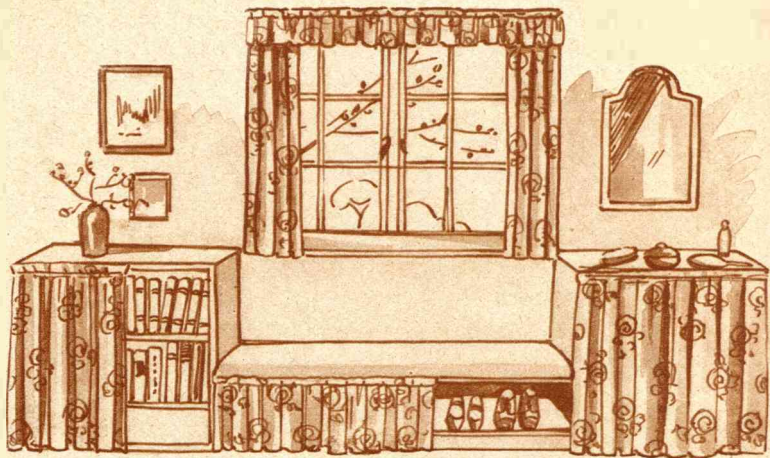
Per slot van rekening kunt u alle kleuren gebruiken, welke in de kamer passen.

De tweede tekening laat zien, hoe we een dergelijk raam in een slaapkamer kunnen verfraaien. De eene kast kan al uw lievelingsboeken bevatten, terwijl een gordijn, van hetzelfde patroon als de venster-gordijnen, de al te oude boeken, indien u die heeft, maskeert.

In het zitje onderin een bergplaats voor schoenen enz., en het rechter gedeelte kunnen we als toilet-tafel gebruiken. We zetten er onze toilet-artikelen op, en we hangen er 'n aardigen spiegel boven, terwijl we in de kast nog verschillende toiletbenodigdheden en andere dingen kunnen bergen.

En is het tevens geen verrukkelijk zitje geworden?

AMETHIST.

Bruidstoilet van witte tule, geborduurd met zilver. De toiletten der bruidsmisjes, van zacht rose georgette, hebben een gracieuze garnering van kleine luchtige strookjes.

tie, meer lieflijkheid geeft, dan 't ultra-korte rokje, en meer in overeenstemming is met den ernst en de waardigheid, die we op den grooten dag in het leven eener jonge vrouw van haar verwachten.

De moderne bruidsjapon behoeft geen sleep en kan dus zóó gemaakt worden, dat ze later geschikt is voor feestelijke gelegenheden. De sleep, welke nu echter eenmaal behoort bij 'n rechtgeaard bruidstoilet, wordt gevormd door den extra langen sluier.

Wit blijft, ondanks allerlei pogingen om verschillende zachte pasteltinten in plaats daarvan populair te maken, de aangewezen kleur voor het bruidstoilet. In plaats van wit wordt ook wel ivoor genomen, en vaak wordt het doode wit eenigszins verlevendigd door een zacht rose onderjurk, die vaag doorschemert op de witte bruidsjapon.

Het bruidstoilet van onze afbeelding is van zijden tule, geborduurd met zilver. De lijn van de japon is zeer eenvoudig gehouden. 'n Groote berthe-kraag met zilverborduursel garneert de taille.

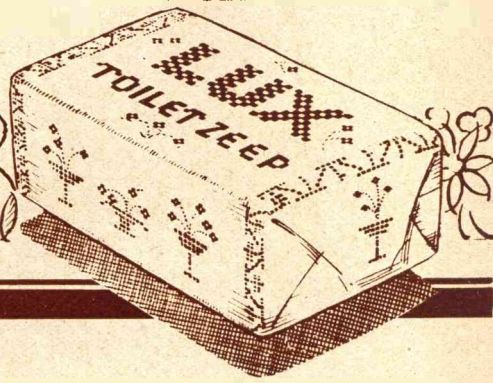
De bruidsmisjes van onze foto dragen japonnetjes van zacht rose georgette, buitengewoon

EEN PRACHTIGE, SCHOONE TEINT, FRAAIE
BLANKE HANDEN EN EEN GEZONDE SOEPELE
HUID WORDEN VERKREGEN MET

25 CENTS PER TABLET.

LUX TOILET ZEEP

N.V. DE LEVERS ZEEP MAATSCHAPPIJ, VLAARDINGEN

De cricketcompetitie aangevangen. H. C. C. opende Zondag het seizoen met een wedstrijd tegen A.C.C., welke door de Hage-naars werd gewonnen. Op onze foto is een der A.C.C.ers aan bat. De Haagsche heeft een goedbezette slips.

SPORT IN DE RESIDENTIE

A.D.O. heeft het seizoen besloten met een normale overwinning op Sparta. Van enig belang was de ontmoeting in het Zuiderpark niet meer, hetgeen ook wel aan de belangstelling merkbaar zal zijn geweest.

Heel wat meer Hage-naars hadden V.U.C. naar Delft vergezeld, waar de beslissende wedstrijd tegen D.H.C. plaats vond. De zwart-witten hebben ook den laatsten promotiekamp gewonnen, zoodat zij voor de eerste klasse behouden zijn. Onze gelukwensen! De verslagen, welke wij over den wedstrijd op het D.H.C.-terrein van deze ontmoeting lazen, zijn meerendeels niet erg vleidend voor de Hage-naars. Wij hebben den wedstrijd niet gezien, en kunnen dus geen oordeel vellen. Mogelijk is het gebeurde wat te veel door een Delftschen bril gezien. Wel is het ons reeds in den laatsten wedstrijd tegen Fortuna opgevallen, dat de meerendeels zwaargewichtsmensen van V.U.C. voorzichtigheid moeten betrachten bij hun speelwijze. Een kat in het nauw doet soms rare sprongen. De verdediging van V.U.C. demonstreerde toen wel eens, dat dit spreekwoord er niet voor niets is gekomen. De V.U.C.'ers zouden op zoo'n manier een flink deel van hun goeden naam prijsgeven.

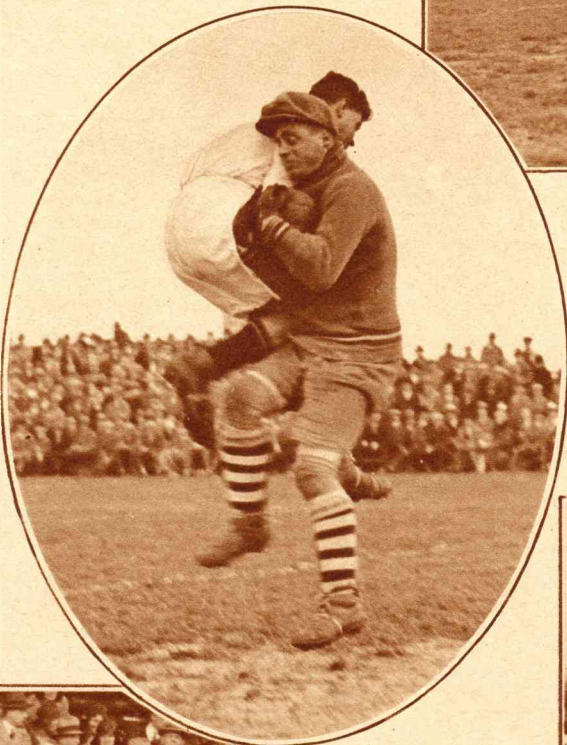
In deze afdeeling heeft de eerste-klusser zich dus kunnen handhaven, evenals verleden jaar Ex-

celsior. Het is wel eigenaardig dat de stereotype tweede klasse kampioenen zoo vaak den neus stooten. In afdeeling I, waar K.F.C. een vrijwel onbekende grootheid was, heeft de eerste klusser het loodje moeten leggen, terwijl hier D.E.C. ook al zoo-vele malen tevergeefs aan de poorten van het voetbalwalhalla heeft gekopt.

Het slot is voor de residentie dus nog emotievol genoeg geweest. Alleen is het wat anders

V.U.C. voor de eerste klasse behouden. Kiekje uit den beslissenden wedstrijd tegen D.H.C. te Delft. Aanval der V.U.C.'ers op het doel van D.H.C.

De wedstrijd D.H.C.-V.U.C. te Delft. „Dat nooit!” sprak doelverdediger v. d. Meer, toen één der Delftenaren hem d'n bal afhandig trachtte te maken.

uitgekomen, dan we in het midden van het seizoen veronderstelden. En nu gaan we koning voetbal voorloopig opbergen, om onze aandacht te schenken aan de zomersporten.

Tennis floreert ondanks Noordenwinden guren regen al weer eenige weken.

Cricket, the king of the games, gaat nu ook onze belangstelling vragen. Door de

verkrijgen, welke ze ongetwijfeld verdient. Het ware te wenschen, dat het ware sportminnende publiek zich eens de moeite getroostte de finesses van het spel machtig te worden. Wat een mooie Zondagen zouden zij tijdens den zomer aan den Oude Wassenarscheweg zoek kunnen brengen.

Langs de lijnen bij D.H.C.-V.U.C. Een amateur saxofon orkest voor de tribune in actie. „Houdt er den moed maar in.”

Triton, de Utrechtsche Studentenploeg, wint het hoofdnummer van de Universiteitswedstrijden op het Noordzeekanaal. Hierhoven de gelauwerde Utrechtsche studs.

Waar is mijn Vader?

Bij de deur sprak Wardrop den detective met een flauw glimlachje toe. „Het regent weer,” zei hij, „u kunt beter binnenkomen. Maak u over mij maar niet bezorgd — ik loop niet weg — en er staat een rustbank in de bibliotheek.”

De detective grijsde, en in het licht van de hall herkende ik den man, dien ik twee avonden tevoren gevolgd was naar het politie-bureau.

„Ik denk dat ik 't maar doe,” zei hij, als excuus naar zijn modderige kleeven kijkend. „'t Is toch maar een formaliteit.”

Maar hij ging niet op de rustbank liggen. Hij zette een stoel in de hall, onder aan de trap, en daar lieten we hem, met 't avondblad en een lichtje. Het was een zonderlinge toestand, om het maar zacht uit te drukken.

TIENDE HOOFDSTUK

DOODSBERICHT

Wardrop zag er zoo ellendig uit, dat ik hem in mijn kamer riep en hem wat whisky met water te drinken gaf. Toen ik hem een sigaar had laten opsteken, begon hij er wat minder hopeloos uit te zien.

„U hebt u tegenover mij een heel stuk beter gehouden, dan ik tegen u zou gedaan hebben, in dezelfde omstandigheden,” zei hij dankbaar.

„Ik dacht, dat we beter konden overleggen over miss Margery, voor we naar bed gingen,” antwoordde ik. „Wat ze in de laatste vier en twintig uur heeft doorgemaakt, is nog niets, bij wat haar morgen te wachten staat. Wilt u 't haar vertellen van haar vader?”

Hij liep de kamer rond.

„Ik geloof, dat u het beter kunt doen,” zei hij eindelijk. „Ik sta in de zonderlinge positie van door haar vader verdacht te zijn van diefstal, door u van de ontvoering van haar tante, en nu door de politie en iedereen van moord op haar vader.”

„Ik verdenk u nergens van,” verweerde ik mij. „Ik geloof niet, dat je heelemaal waarheid spreekt, Wardrop, maar dat is ook alles. Ik geloof, dat je jezelf in moeilijkheden brengt om iemand anders te beschermen.”

Onmiddellijk beheerschte hij zijn beweeglijke trekken. Hij staakte zijn onrustige wandeling en bleef kaarsrecht voor me staan.

„Ik geef je mijn woord van eer — ik weet niet, wie meneer Fleming vermoord heeft; en toen ik hem dood vond was mijn eerste gedachte, dat hij zich aan zichzelf vergrepen had. Daar had hij trouwens mee bedreigd dien dag. En als je denkt, dat ik hem vermoord heb, dan moet je ook aannemen, dat ik hem bestolen heb, anders is er geen motief.”

Ik zei hem niet, dat Hunter inderdaad zoo redeeerde. Ik bracht het gesprek op iets anders.

„Meneer Wardrop, hebt u ooit gehoord van de getallen 11 22?” vroeg ik.

„11 22?” herhaalde hij. „Nee, niet in eenig bijzonder verband.”

„Nooit door meneer Fleming over hooren spreken?” hield ik aan.

Hij peinsde.

„'t Is mogelijk,” zei hij. „Uit den aard van de positie van meneer Fleming gingen we voortdurend met cijfers om. 11 22... dat is de tijd van vertrek van den theatertrein naar Bellwood. Zeker niet wat je bedoelt, hè?”

„Niet precies,” zei ik, en ik begon mijn horloge op te winden. Hij begreep den wenk en maakte aanstalten om te gaan. „Ik zal je niet langer ophouden,” zei hij, nam zijn regenjas en deed de deur open. Met een bedrukt gezicht keek hij naar den detective in de hall.

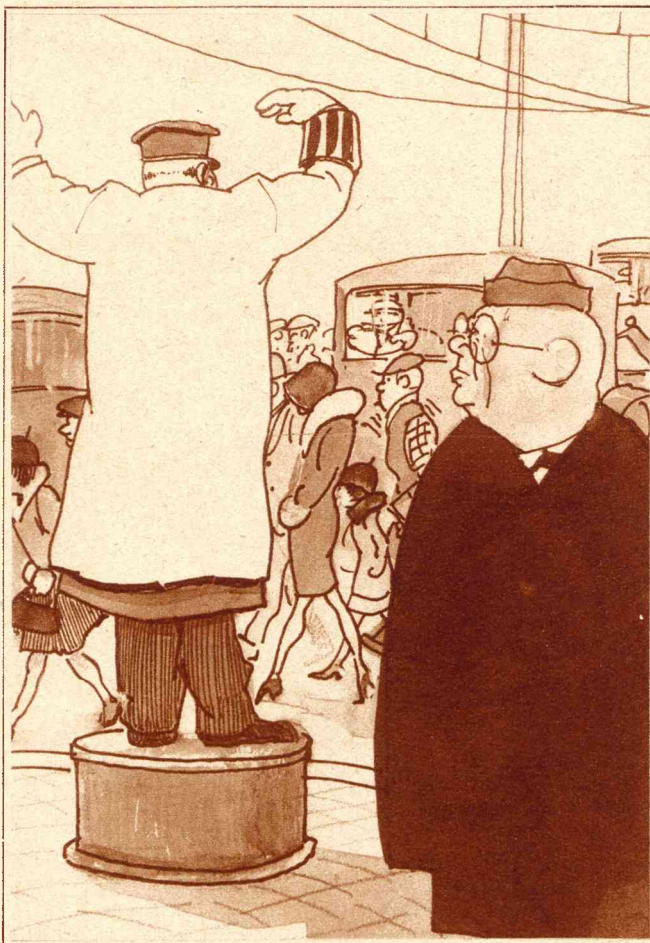
„Gekke toestand in 't oude, knusse huis,” zei hij oneerbiedig, „nou, wel te rusten, en bedankt!”

Ik hoorde zijn zware stappen de hall door gaan en ik sloot mijn deur. Ik trok mijn druipende jas uit, ging naar het raam en keek naar buiten

DOOR MARY ROBERTS RINEHART

in den Meinacht. Het leek mij ongelooflijk, dat bijna op denzelfden tijd den vorigen nacht de kleine miss Jane verdwenen was, eenvoudig was meegeleid door de vredige duisternis van de lente, en dat ik, zoo klaar wakker als ik op dat oogenblik was, helder genoeg om de sluipende voetstappen van Wardrop te hooren, beneden op het pad,

Professor Priem Pruttelt:

„Plastiek is het eenige, wat den dans bekoorlijk maakt.”

dat ik niets gehoord had van een worsteling, en zooiets maar had laten gebeuren zonder een vinger uit te steken om de oude dame te verdedigen. En ze was weg, even onnaspeurbaar alsof ze was overgestapt in de vierde dimensie!

Mijn gedachten hielden zich minder bezig met de latere gebeurtenissen in „De Witte Kat”. Daar was ik nog te dicht bij om er een brederen kijk op te hebben. Daárover drong maar één ding goed tot mij door: dat ik het 's-morgens aan Margery zou moeten vertellen, en dat ik al wat ik bezat zou willen geven, om iets te bezitten van Edith's tact om anderen op slecht nieuws voor te bereiden. Het was Edith, die me voorbereidde op het feit, dat mijn avondcostuum gehavend was door de motten, terwijl ik op jacht was in de Rockies. Ze vertelde me, dat mijn rok begon te trekken rond de schouders en dat ik maar een nieuwen moest laten maken en den ouden aan Fred geven. Toen hoefde ze dat van die motten alleen maar aan Fred te bekennen.

Ik wou naar bed gaan, toen Wardrop terugkwam en aan mijn deur klopte. Hij was nog geheel gekleed, en hij had de leeren tasch in de hand.

„Kijk eens hier,” zei hij opgewonden, toen ik de deur achter hem had dichtgedaan, „het is mijn tasch heelemaal niet! Ezel dat ik was — ik had hem nog niet eens goed bekeken.”

Hij gaf mij het ding in handen, en ik hield het onder het licht. Het was een gewone Russisch-

leeren reistasch, donkerbruin van kleur, met koperen beslag. Hij was leeg, alleen 't spoorboekje zat nog steeds in den voeringzak. Wardrop wees naar den leegen zak aan den anderen kant.

„In mijn tasch,” zei hij vlug, „stond mijn naam en adres.”

Ik keek in de zakken aan beide kanten — er stond niets in.

„Ziet u wel?” vroeg hij opgewonden. „Wie mijn tasch gestolen heeft, had deze bij zich, om hem ervoor in de plaats te zetten. Als we kunnen ontdekken, in welken winkel deze tasch gekocht is, en door wien, dan hebben we den dief.”

„Er staat geen naam van een leverancier in,” zei ik, na een nieuw onderzoek, en Wardrop's gezicht betrok. Terneergeslagen nam hij de tasch weer uit mijn handen.

„Het helpt niet, hoe ik me wend of keer,” zei hij, „ik loop overal vast. Als ik maar een beetje hersens had, zou ik wel een uitweg vinden, denk ik. Maar ik kan niet denken. Wel te rusten, ik zal je nu met rust laten.”

Bij de deur echter bleef hij staan en zette de tasch neer op den vloer tegen den muur.

„Als je 't goed vindt, laat ik hem hier,” zei hij. „Er zal wel in mijn kamer gesnuffeld worden, denk ik, en ik wil hem graag houden, als er later naar gevraagd wordt.”

Ditmaal ging hij voorgoed, en ik deed het licht uit. Een invallende gedachte volgend zette ik de deur op een kier van zoowat een decimeter en zorgde, dat ze niet dicht kon vallen, door er een van de groote rose schelpen, die den schoorsteenmantel versierden, tusschen te zetten. Den vorigen nacht was ik tekort geschoten, — nu zou ik op mijn hoede zijn.

Ik viel onmiddellijk in slaap, geloof ik. Ik weet op geen stukken na, hoeveel later het was, toen ik wakker werd. Ik ontwaakte plotseling en zat overeind in bed. Er was een klap of bons geweest, want ik voelde de trilling nog in mijn ooren. Het begon al ietwat te schemeren; het venster zag grauw tegen het donker binnen, en vaag kon ik de groote omtrekken in de kamer onderscheiden. Ik luisterde scherp, maar het leek doodstil in huis. Toch stelde ik mij hiermee niet tevreden. Ik stond op, trok mijn regenjas aan bij wijze van ochtendjapon en wou op onderzoek uitgaan.

Het lot scheen het in dat huis op mijn voeten gemunt te hebben: met mijn eersten stap trapte ik recht op den top van de schelp, en ik viel terug op den rand van het bed, zacht een onnet woord gebruikend en den bezerden voet vastgrijpend. Eerst toen de pijn wat begon te bedaren, drong het tot me door, dat ik de schelp op den drempel van de deur had gezet, en dat zij zich dus, terwijl ik sliep, een meter of drie verplaatst had!

Toen ik kon loopen, zette ik het ding op den schoorsteenmantel, en haar maat van den anderen kant er naast. Toen nam ik mijn kaars en ging de gang in. Mijn deur, die ik open had laten staan, was dicht; anders was alles, zooals ik het gelaten had. De leeren tasch stond nog binnen. juist zooals Wardrop hem had neergezet. Door de deur van miss Maitland kwamen zekere halfgesmoorde en onregelmatige geluiden, dan falsetto, dan weer diepe bas, die bewezen, dat de waardige dame sliep. Een blik langs de trap toonde mij Davidson, uitgestrekt in zijn stoel, en hij keek naar mij omhoog.

„Ik bevries,” riep hij voorzichtig, „kunt u me niet een paar dekens toegevoien?”

Ik trok een paar dekens van mijn bed en liet ze zakken. Hij keek bedenkelijk naar zijn stoel.

„Je hebt geen houvast met dat paardenhaar,” klaagde hij „Iederen keer dat ik wegdoezel, droom ik, dat ik thuis op de boerderij van den heuvel afglij, en als ik wakker word, zit ik op den grond, met het eind van mijn ruggegraat zoo krom als een vischhaak.”

Hij draaide zich in de dekens en ging weer zitten, maar dezen keer nam hij den voorzorgsmaatregel, zijn beenen op een anderen stoel te leggen en zich aldus te verankeren. Toen haalde hij een paar appels en een zakmes voor den dag en begon er een te schillen en bood mij ook een stuk aan.

„In de keukenkast gevonden,” zei hij, een hap nemend. „Ik ben van de appels-partij: eet elken dag een appel en blijf gezond.” Hij zweeg en bekeek de vrucht. „Ik geloof, dat ik dezen keer een worm te pakken heb,” zei hij minder opgewekt.

„Ik zal wat halen om hem te verdrinken,” presenteerde ik, maar met een gebaar dankte hij.

„Geen kwestie van,” zei hij waardig, „laat hem maar loopen. Hoe staan de zaken boven?”

„Je bent er niet toevallig een minuut of vijf geleden geweest?” vroeg ik terug.

„Nee, — ik had het druk genoeg met probeeren of ik kon blijven zitten, waar ik zat: hoezo?”

„Er kwam iemand mijn kamer binnen en daar werd ik wakker van,” verklaarde ik. „Ik hoorde een klap en toen ik opstond, vond ik een schelp, die ik op den drempel gezet had om de deur open te houden, midden in de kamer. Ik trapte erop.”

Hij examineerde een stuk appel vóór hij het in zijn mond stak. Toen keek hij me met een paar schrandere oogen aan.

„Da's grappig,” zei hij. „Iets in de kamer van zijn plaats?”

„Niets.”

„Waar is de schelp nu?”

„Op den schoorsteenmantel. Ik wou er niet weer op trappen.”

Hij dacht een oogenblik na, maar er kwam niets dan een grapje.

„Nee — ik denk niet, dat u er dan nog op trappen zult. Net als die oude dame — die zei: conducteur, als ik mijn voet op de rails zet, slaat de electriciteit me dan niet dood? En hij zei: nee mevrouw, behalve als u uw anderen voet tegen den draad houdt.”

Ik stond ongeduldig op. Er was voor mij niets grappigs in den toestand dien nacht.

„Er is iemand in mijn kamer geweest,” herhaalde ik. „De deur was dicht, en ik had ze opengelaten.”

Hij at zijn appel verder op en liet met den grootsten ernst de schillen door een rooster in den vloer naast zijn stoel vallen.

„Ik heb hier maar één taak, meneer Knox,” zei hij toen, „en u weet welke dat is. Maar als het u kan verlossen van de vrees, dat het spookte, wil ik u wel vertellen, dat het meneer Wardrop was, en dat hij, zoover ik weet, niet éénmaal, maar tweemaal in uw kamer is geweest, de laatste anderhalf uur. En wat die schelp betreft, — die heb ik weggeschopt, toen ik op mijn kousen naar boven was gegaan.”

Ik keek hem verbaasd aan.

„Wat zou hij gewild hebben?” riep ik uit. Maar met de openbaring van zijn wetenschap was de belangstelling van Davidson ten einde; hij trok de dekens om zijn schouders en huiverde.

„Wie weet,” zei hij geuwend.

Ik ging weer in bed, maar sliep niet. Ik liet de deur wijd open staan, maar er gebeurde niets. Eenmaal stond ik op en keek de trap af. Ondanks zijn vertoon van slaperigheid hoorde Davidson mijn voorzichtige bewegingen en hij groette me met een heesch gefluister.

„Hebt u ook quinine?” vroeg hij. „Ik nies me 't hoofd af.”

Maar ik had het niet. Ik gaf hem wat sigaretten, en na me gedeeltelijk te hebben aangekleed, ging ik boven op 't bed liggen wachten tot het licht werd. Ik sprong op, toen de zon mij vlak in het gezicht scheen en ik hoorde het geluid van miss Letitia's stem uit haar kamer aan den overkant.

„Onzin,” zei ze kijverig. „Denk je, dat ik geen reuk heb? Al ben ik een beetje hardhoorig, daarom ben ik mijn andere zintuigen nog niet kwijt! Er heeft iemand gerookt.”

„'t Is mijn schuld,” schreeuwde Heppie. „Ik...”

„Jij?” smaalde miss Letitia. „wat doe jij te rooken? Dat is mijn rok niet, 't is mijn...”

„Ik heb niet gerookt,” gilte Heppie, „u laat me niet uitspreken. Ik heb azijn op 't fornuis gemorst. Dat is 't, wat u ruikt.”

De spottende lach van miss Letitia drong door de deur.

„Azijn!” zei ze vinnig. „Straks ga je me zeker vertellen, dat het azijn is wat Harry en meneer

Knox in zoo'n kwasterig doosje in hun zak dragen. Je hebt mijn muts aan mijn hoofd vastgespeld.”

Ik ging de trap af en zag, dat Davidson weg was. Mijn dekens lagen netjes gevouwen op de onderste tree, en de paardenharen stoelen stonden weer tegen den muur. Ik keek bezorgd rond naar verraderlijke asch, maar er was geen flauw spoor op de heldere tegels. Klaarblijkelijk was de asch denzelfden weg gegaan als de appelschillen. Het was koud een paar dagen later, en de haard in de achterkamer werd aangelegd, en al behoort het niet tot mijn verhaal, miss Letitia en Heppie hebben toen het heele huis doorgezocht om te ontdekken, waar die lucht van gebakken appels vandaan kwam, — een mysterie dat nooit werd opgehelderd.

Wardrop kwam niet aan het ontbijt. Margery kwam beneden, terwijl Bella mij m'n koffie bracht, en lusteloos liet ze zich op haar stoel vallen. Ze zag bleek en vermoeid.

„Weer een dag!” zei ze neerslachtig. „Hebt u

NAAR BUITEN

*We gaan naar buiten, zei mijn pa.
We houden van natuur.
Van eigen boontjes, eigen sla
En huizen zonder buur.
Met kippen, en wie weet een koe!
En daar is plenty zon.
En daar koop jij, zei pa tot moe.
Niet telkens een japon.
Daar worden jullie dik en groot.
En speel je op de hei.
Wie stadsmensch blijft, is idioot.
Wie buiten leeft, leeft vrij!*

*We stormden dus op buiten los:
Het was er heerlijk, fijn!
Die groote hei, dat dichte bosch.
Wat had je daar een pijn!
Maar alles werd ons gauw gewoon.
En 's winters was 't te koud.
Mijn vader vond het monotoon.
En moeder werd er oud.
Zoo werd die prachtnatuur een hel.
En 't buiten 'n groote strop.
We zochten dus voor ons herstel
Weer 'n bovenhuisje op.*

M. v. W.

ooit zoo'n eeuwigheid beleefd als de laatste zesen-dertig uur?”

Ik antwoordde verstrooid; de plicht, dien ik op mij genomen had, drukte mij zwaar. Ik had een wild verlangen om mij eraan te onttrekken — naar Wardrop te gaan en hem te zeggen, dat het zijn taak was en niet de mijne, om dit bedroefde meisje nog bedroefder te maken; dat ik niet, zoals hij, het voorrecht had haar te mogen troosten, dus dat ik dan ook niet op mij hoofde te nemen, het haar te vertellen. Maar ik werd gedwongen om te spreken, gauwer dan ik kon vermoeden, want op dat oogenblik zag ik de schreeuwende kopregels in het ochtendblad, dat naast Wardrop's bord lag.

Zij moest mijn blik gevolgd hebben, want wij grepen tegelijk naar het blad. Zij zat er dichter bij dan ik, en haar snelle blik had den naam gezien. Toen hield ik mijn hand op dien regel en zij bloosde van verontwaardiging.

„U moet dat nu nog niet lezen,” zei ik, haar verbaasden blik doorstaande, zoo goed ik kon. „Laat u mij alstublieft de krant hebben. Ik beloof u, dat ik ze aan u zal geven... bijna onmiddellijk.”

„U bent erg bazig,” zei ze, de krant nog vasthoudend. „Ik heb er iets van gezien — het gaat over mijn vader.”

„Drinkt u nu eerst uw koffie, toe,” pleitte ik. „Dan zal ik 't u laten lezen — op mijn eerewoord.”

Zij keek mij aan — toen trok ze haar hand terug en zat strak recht op.

„Hoe kunt u zoo kinderachtig zijn!” riep ze uit.

„Als er iets in die krant staat, dat... dat me zal hinderen, zal een kop koffie het me dan makkelijker maken?”

Toen gaf ik het op. Ik had altijd gedacht, dat een mensch beter tegen slecht nieuws bestand was, als hij zich eerst met eenige spijs versterkt had, en ik had een heel flauwe herinnering, dat Fred Edith wat had laten drinken, — thee waarschijnlijk — vóór hij haar vertelde, dat Billy achter van 't hek was gevallen en dat zijn lip genaaid zou moeten worden. Misschien had ik Margery thee moeten aanbieden in plaats van koffie. Maar nu zat ze daar, recht op als een standbeeld, starend naar de krant, en ik voelde, dat er geen uitweg meer was: ik vertelde haar wat er gebeurd was, zoo voorzichtig als ik maar kon.

Hulpeloos stond ik naast haar in haar tranenloze verbijstering, die op mijn woorden volgde, en ik vond mijzelf een grooten ezel. Ik had gezegd, dat hij per ongeluk door een kogel was getroffen, en terwijl ik het zei, hield ik de krant achter mijn rug, maar ze wees die verzachting bitter af.

„Per ongeluk!” herhaalde zij. Toen de eerste storm van verdriet voorbij was, hief ze het hoofd op van haar armen en keek mij aan, met minachting voor mijn bewering. „Hij is vermoord! Dat is het woord, dat ik niet zoo gauw kon lezen. Vermoord! En u hebt ze maar stilletjes laten gaan! Ik ben op tijd naar u toe gekomen en u hebt niets gedaan. Geen mensch heeft iets gedaan!”

Ik trachtte niet mij te verdedigen. Hoe kon ik? Trouwens, daarna, toen zij recht op zat en zich de vochtige haarlokken uit de oogen streek, was zij redelijker.

„Ik meende het niet, wat ik daareven gezegd heb, dat u niets gedaan had,” zei ze bijna kinderlijk, „niemand had meer kunnen doen. Het moest zoo afloopen, meer kunnen we er niet van zeggen.”

Maar toen reeds wist ik, dat haar nog leed te wachten stond, waarvan zij nog geen vermoeden had. Hoe zou het haar aandoen te hooren, dat Wardrop onder ernstige verdenking stond? Hoe moest zij zich voelen tusschen haar dooden vader en haar verloofde? Het duurde nog lang, eer ik het wist, en in al dien tijd moest ik, die voor haar had willen sterven, niet met blijdschap maar althans zonder aarzeling, op den achtergrond blijven en den kamp aanzien, zonder haar de hand te durven toesteken om haar te helpen; uit vrees, dat het minste gebaar zou verraden mijn verlangen, haar voor mijzelf te houden.

Zij herstelde zich dien morgen kranig van den schok; zij weigerde naar haar kamer te gaan om te rusten — een voorstel, dat, evenals de koffie, voortkwam uit het huiselijk leven van mijn broer — zij ging naar de veranda en bleef daar zitten in de morgenzon, naar het grasveld starend.

Ten laatste verliet ik haar, om aan miss Letitia het bericht te gaan brengen van haar zwagers dood. Na de eerste verbazing aanvaardde de oude dame het nieuws met een berusting, die veel op voldoening leek.

„Doodgeschoten!” zei ze, recht op zittend, terwijl Heppie de kussens achter haar rug schikte, „een vreemde dood voor Allan Fleming. Ik heb altijd gezegd, dat hij nog eens opgehangen zou worden.”

Na deze woorden verbande zij, naar het scheen, de zaak uit haar gedachten en we begonnen over haar zuster te praten. Ze was nu niet kribbig en het deed droevig aan, dat zij steeds in den verleden tijd over Jane sprak. Zij kon er heel rustig over spreken — ik veronderstel, dat de heftigheid van onze gevoelens afneemt met de vermeerdering der jaren, en ze klaagde dat, onder deze omstandigheden, Jane niet kon worden bijgezet in het familiegraf.

„Daar liggen we allemaal,” zei ze, „met z'n elfen al, den man van mijn zuster Mary meegerekend, hoewel hij er eigenlijk niet bij hoort, en ik heb altijd gezegd, dat hij er uit moest, als het te vol werd. Het is het beste graf van het Hopedalekerkhof. Je kunt het monument twee mijlen ver zien.”

We hielden dien middag familierraad rond de rustbank van miss Letitia: Wardrop, die weinig deel nam aan de beraadslagingen, en den meesten tijd uit het raam stond te kijken — Margery naast haar tante, met een arm om miss Letitia's rimpeligen hals, en Heppie, die als tolk optrad, en die deelen van het gesprek, die zij belangrijk vond, in het oor van de oude dame schreeuwde.

(Wordt voortgezet)

TUSSCHEN DE BUFFERS

VANAF f 1.—

per week worden geleverd:
Karpetten, Tafelkleeden,
Bedden, Dekens, Lingerie,
Stukgoederen, Zeil, Loopers
Tevens

**DAMES-, HEEREN- en
JONGENSKLEEDING**
voorradij — Prima kwaliteit
Oranjeplein No. 7 en 8
v/h Boekhorststraat 157 a
Gesloten huis.
Geheimhouding verzekerd!

OOK ALLE ONDERDEELLEN TOT FABRIEKSPRIJZEN

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

Adverteeren... is
bekend blijven!

Dames-Kapsalon Maison Eugenie

Wasschen, knippen, onduleeren f 1.25
Gegarandeerd haarverven, systeem Henné — 9 aparte salons
Permanent wave, systeem Gallia, f 15.—
Valkenboschlaan 301 — Telefoon 36862

KLIERZIEKTE

is een vorm van tuberculose.
Verwaarloost deze kwaal dus
niet. Leest wat Dr. J. H. VAN
GRAFHORST, arts, schrijft
in zijn brochure: „Wenken
en raadgevingen bij de be-
handeling van tuberculose en
scrofulose“, over de gunstige
resultaten, verkregen met
granulina. Deze brochure,
die o.a. talrijke attesten bevat
van geneesheeren en gewezen
patienten, wordt U, op aan-
vraag, in gesloten enveloppe,
gratis toegezonden door de
Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN
GRAFHORST, Scheveningen,
Alkmaarschestr. A 9

**UW BREUK
GENEEST
ZONDER OPERATIE**

door de nieuwe
uitvinding van
het patent lucht-
apparaat. Hon-
derden attesten.
Gratis demon-
stratie. — Vraag
gratis boek met
afbeeldingen en
prijzen.

G. H. SCHOLTE
Aert van Nessstraat 105
Rotterdam

**FEEST-
ARTIKELN**

voor elke gelegenheid
KLAASSEN
Prinsestraat 4
Tel. 13324

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdoms-
doofheid, oorverkalking,
lopende ooren, brommen,
suizen, fluiten, geraas in het
hoofd, enz. DE genezing.
Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG
Oosterpark 45, Amsterdam

DANKBETUIGING

Hiermede betuigt ondergeteekende zijn dank aan de
Directie van dit blad voor de hem gedane uitkeering,
overeenkomstig de Gratis Ongevallen-Verzekering ver-
bonden aan een abonnement op 's-Gravenhage in Beeld.
Deze uitkeering geschiedde in verband met een hem
overkomen ongeval, tengevolge waarvan zijn voet moest
geamputeerd worden.

Den Haag, 9 Mei 1930.

w.g. B. v. BEVEREN
Capadosestraat 37.

